

บทนำ

ดวงอาทิตย์สีส้มที่กำลังเคลื่อนคล้อยลงไป ณ จุดที่ปลายฟ้าจดกับขอบทะเลสุดลูกหูลูกตา สาดส่องแสงสุดท้ายสะท้อนนัววาวบนท้องทะเลสีคราม และโอบอบาบผืนทรายสีขาวนวลบนชายหาดจนเป็นเหมือนผ้าห่มสีเสดที่แผ่กระจายและปกคลุมหมู่บ้านริมทะเลเล็กๆ แห่งนั้น ท่ามกลางท้องฟ้าที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนจากสีน้ำเงินอมม่วงเป็นดำทึบมืด ในขณะที่เราไม่หลายสิบลำที่จอดเกยหาดอยู่ เคลื่อนไหวไปมาอย่างแผ่วเบาทุกครั้งทีเกลียวคลื่นน้อยใหญ่ผลัดกันซัดเข้ามากระทบฝั่ง

บนชายหาดที่กว้างใหญ่ มีชายหนุ่มน้อยใหญ่ต่างวัยนั่งตั้งวงล้อมรอบกองไฟ กระจายกันอยู่เป็นจุดๆ กลุ่มละประมาณสามสิบถึงสี่สิบคน โดยแต่ละกลุ่มก็จะแบ่งเป็นผู้ที่ง่วนอยู่กับการถักเย็บซ่อมแซมอวนเชือกหนาสีน้ำตาลเข้ม และผู้ที่กำลังวุ่นกับการตรวจตราและตระเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ ที่ล้วนมีความสำคัญต่อการดำรงชีพของพวกตนในฐานะพนักงานไม้มุ่กอันเลื่องชื่อแห่งดินแดนกลางทะเลทรายแห่งนี้

เสียงอันสดใสและไพเราะของชายหนุ่มผู้หนึ่งที่นั่งขับทำนองเสนาะเป็นเพลงอันหวานซึ้งโดยปราศจากเสียงดนตรีประสานกับเสียงเกลียวคลื่นกระทบฝั่ง

และเสียงสายลมที่พัดพากลิ่นดาวและไอเค็มของท้องทะเลไปสัมผัสสลาย
 จมูกของผู้ที่อยู่บนชายหาด และเขยิบไปต้นปาล์มให้ขยับไหว ชับกลุ่มมบรรดา
 ชายหนุ่มที่ยุ่งอยู่กับการทำงานให้รู้สึกผ่อนคลาย โดยมีเสียงปรบมือ หรือเสียง
 ลูกคู่จากชายหนุ่มในวงล้อมคนอื่นๆ สอดแทรกรับอย่างเป็นจังหวะ ในขณะที่
 กลิ่นหอมชวนน้ำลายสอของอาหารโดยฝีมือของเหล่าผู้หญิง โขยมาจากกระท่อม
 ที่มุงด้วยใบปาล์มที่เรียงรายกันอยู่เหนือชายหาดขึ้นไป

“อีกไม่นานก็จะถึงฤดูออกมไช่มุกอีกแล้ว” ชายชรารูปร่างผอมแห้งจน
 หนึ่งติดกระดูกที่นั่งอยู่หัวแถวในวงล้อมที่เล็กที่สุดแต่คึกคักที่สุดบนชายหาด
 เปรยขึ้นเบาๆ ด้วยน้ำเสียงอันแหบแห้ง พลังทอดสายตามองออกไปยัง
 ท้องทะเลด้วยแววตาอภิลี้ลาวิเศษ โดยมีเสียงขับทำนองเสนาะดังแว่วอยู่ใน
 จกหลัง “พวกเจ้าเคยได้ยินตำนานของ ลูลูอัลลาฮับ กันหรือยังนะ”

ผู้สูงวัยถามพลางหันไปมองรอบๆ กองไฟ และพาสายตาที่แม้จะพร่ามัว
 ไปบ้างด้วยกาลเวลา แต่ก็ยังฉายแววลึกล้ำ มองดูใบหน้าของเด็กๆ ซึ่งในวันข้างหน้า
 หน้าจะต้องเติบโตใหญ่ขึ้นและสานต่อเจตนารมณ์ของพวกเขาในการเป็นนักม
 หอยมุกรุ่นต่อไป

เด็กหนุ่มสองสามคนที่แลดูมีอายุมากที่สุดในกลุ่มหันไปมองหน้ากันโดย
 มีรอยยิ้มชวนๆ เบือนใบหน้า เพราะเคยได้ยินได้ฟังเรื่องเล่านี้จากริมฝีปากของ
 ชายชรามาแล้วแทบทุกปี จนแทบจะกลายเป็นประเพณีเล็กๆ ในขณะที่เด็กที่
 อายุน้อยกว่าต่างเขยิบกายเข้าใกล้ผู้อาวุโสเพื่อจะรับฟังเรื่องราวอย่างใจจดใจจ่อ

“มีตำนานเล่าขานกันมาหลายชั่วอายุคน ตั้งแต่สมัยปู่ของปู่ ปู่ของข้า
 และพ่อของข้า ว่าในผืนทรายใต้ทะเลทางตอนเหนือของเกาะของพวกเรา
 ในจุดที่ลึกที่สุด และอันตรายที่สุด มีไข่มุกอยู่เม็ดหนึ่งซึ่งใหญ่แทบจะเท่า
 ผลอินทผลัม มันซ่อนตัวอยู่ในหอยมุกสีอิฐที่ใหญ่ขนาดสองฝ่ามือ และสวยงาม
 กว่ามุกอื่นใดในโลกนี้” ชายชราเล่าด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความลึกลับจน
 ทำให้เด็กๆ ทั้งหมดนั่งจ้องเกตาแป่วราวต้องมนตร์สะกด “สีของมันแดงกำราว
 เพลิงพิโรธเมื่อต้องแสงอาทิตย์ แต่จะอ่อนโยนเป็นสีแดงของดอกกุหลาบเมื่อ
 ต้องแสงจันทร์... มันคือลูลูอัลลาฮับ มุกอัคคีซึ่งเป็นที่กล่าวขานกันว่าหากใครได้
 ไปครอบครองจะเหมือนได้พรจากเทพเจ้าแห่งท้องทะเล เพราะจะทำให้ทั้ง

ทรงอำนาจอย่างล้นหลาม ร่ำรวยอย่างล้นเหลือ และทุกความปรารถนาจะกลายเป็นจริง”

เสียงเด็กๆ อุทานอย่างตื่นตื่นดังขึ้นรอบวง

“แต่ยังไม่มีการเคยเห็นมัน ไม่เคยมีใครได้เข้าไปใกล้มัน เพราะแม่จะฝ่าด่านของฉลามนับสิบนับร้อยตัวไปได้ ก็ยังไม่มีการดำน้ำลงไปดูสักขนาดนั้น” ชายชราเล่าต่อไป

“พ่อเฒ่า นี่ท่านเล่าเรื่องมมายปรัมปราให้เด็กๆ ฟังอีกแล้วหรือ” เสียงต่อว่าต่อขานอย่างที่เล่นที่จริงของใครคนหนึ่งดังขึ้น ทำให้ทุกคนที่อยู่รอบวงนั้นหันไปมองทางที่มาของเสียงแทบจะพร้อมเพรียงกัน

“นาซิม” ผู้ถูกขัดจังหวะเอ่ยชื่อของชายวัยกลางคนรูปร่างผอมบางแต่บึกบึน ผู้เป็นเสมือนหัวหน้าหมู่บ้าน “ข้าก็เพียงแต่เล่าขานตำนานของคนเฒ่าเราให้ลูกหลานฟังเท่านั้น”

“ท่านจะทำให้ไอ้เด็กพวกนี้มันฝันหวานเกี่ยวกับมุกอัศจรรย์บ้างอะไรนี่สิไม่ว่า” นาซิมหลุดตัวลงนั่งข้างชายชรา

“ความฝันก็เป็นเหมือนน้ำหวานกลางทะเลทรายที่ทำให้เรายังคงดำรงชีพได้ต่อไป” ผู้ถูกเรียกขานเป็นพ่อเฒ่าแย้ง

“เด็กๆ พวกนี้ ควรจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจและมุ่งมั่นกับการฝึกงมไข่มุกมากกว่าที่จะมานั่งฟังเรื่องไร้สาระอะไรเทือกนี้” นาซิมเอ่ยต่อไป และมองดูเด็กๆ ที่นั่งอยู่รอบกายด้วยสายตาที่คาดหวังแต่ก็เป็นห่วงเป็นใยในที เพราะเมื่อเด็กน้อยเหล่านี้ถึงวัย ๑๗ - ๑๘ ปี ก็จะต้องมารับช่วงการงมไข่มุกต่อไปตามแต่ความถนัดของแต่ละคน

คนที่ดำน้ำได้อึดที่สุด ทนที่สุดเท่านั้นที่จะได้รับหน้าที่เป็น ‘กาววาซ’ นักงมไข่มุก

ผู้ที่แข็งแรงจะได้รับมอบหมายให้เป็น ‘ซาอิบ’ คู่หูของนักงมไข่มุก ที่จะคอยดูแลเชือกที่เชื่อมต่อกับกาววาซ

ทำให้เป็นเสมือนเพื่อนตายที่กุมชะตากรรมของผู้งมไข่มุกอยู่ในมือ

ผู้ที่มีซุ่มเสียงไพเราะเสนาะหูจะได้รับตำแหน่ง ‘นักร้อง’ นักร้องประจำเรือ ผู้ทำหน้าที่ขับร้องเพลงงมไข่มุก เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ และ

นำความโชคดีมาให้แก่ลูกเรือระหว่างออกงมไข่มุก

ที่เหลือก็จะไปทำงานเป็นลูกเรือ ‘ทับบาบาร์ท’ อยู่บนเรือ

ซึ่งทั้งหมดจะต้องรับคำสั่งจาก ‘นอคฮาดาร์ท’ ผู้เป็นกัปตันและเจ้าของเรือ มีความเชี่ยวชาญด้านการเดินเรือ รู้จักผืนน้ำและ ‘เฮย์รัท’ แหล่งงมไข่มุกที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด

มันเป็นหนทางชีวิตที่ถูกกำหนด และเป็นชะตากรรมที่เด็กๆ เหล่านี้ ต่างต้องยอมจำนนโดยปราศจากสิทธิ์ที่จะเลือกหรือปฏิเสธ เหมือนกับรุ่นพ่อและรุ่นปู่ของพวกเขา

และหากพ่อของเด็กเหล่านี้เกิดไปตายกลางทะเล ผู้ที่เป็นลูกชายก็ต้องรับมรดกแห่งความทุกข์ทรมานและรับหน้าที่แทนพ่อในฤดูกาลถัดไปในทันที ไม่ว่าจะอายุจะถึงเกณฑ์แล้วหรือไม่

นาซิมกัฒพันแนบพยายามระงับความรู้สึกบางอย่างที่คล้ายความโศกเศร้า เมื่อมองดูลูกหลานของตนแล้วอดคิดไม่ได้ว่า จะมีเหลือกี่คนกันเสีย ซึ่งโชคดีและสามารถฝ่าฟันชะตาชีวิตจนมาถึงวัยกลางคนได้

“การงมไข่มุกคือวิถีชีวิต คือการประกอบอาชีพอย่างเดียวกับที่คนอย่างพวกเราทำได้ และแค่เท่าที่เป็นอยู่นี้ ในแต่ละฤดู พวกเราก็หาเงินมาเลี้ยงปากท้องแทบจะไม่พอละ... หากพวกมันมัวแต่ฝันหวานหาไข่มุกไร้สาระที่ไม่มีใครเคยเห็น มันก็จะไม่มีสมาธิกับการทำงานนะสิ” ผู้เป็นเสมียนหัวหน้าที่หมู่บ้านกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่เคยมีใครเห็น ไซว่ามันจะไม่มีอยู่จริง” ชายซรากล่าวด้วยน้ำเสียงร้าวรานในที “มันเป็นมุกที่จะถูกพบเจอ เมื่อมันอยากให้คุณพบ เพราะมันจะเลือกและตามหาคนงมเอง ไม่ใช่ให้คนงมต้องตามหามัน”

“เหลวไหลน่า พ่อเฒ่า” นาซิมเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่รวดเร็ว “ก็มีแต่คนหัวรั้นอย่างท่านเท่านั้นแหละ ที่เชื่อในเรื่องพรรณนี้ และตะลึงตะลึงจะไปหามันให้พบแล้วผลเป็นไง...มันคุ้มค่าไหม”

พูดจบนาซิมก็ลดสายตาลงมองดูแขนขาของชายซราที่กุดที่บริเวณข้อศอก และจำได้ดีถึงวันที่พ่อของเขาถูกเพื่อนๆ กิ่งลากกิ่งหามลงมาจากเรือไม้ ธรรมชาติแล้วอาชีพการงมไข่มุกก็ยากลำบากและอันตรายอยู่แล้ว แต่อุบัติเหตุและชะตา

กรรมของพ่อของเขาในวันนั้น ไม่ได้ได้รับความสงสารหรือเห็นใจจากคนในหมู่บ้านเท่าใดนัก เพราะถูกมองว่ามันเกิดจากความต้อดันและรนาที่ตายเอง เพราะแม้แต่พยายามที่จะออกไปหาหมออัคคี โดยขัดคำสั่งของหัวหน้าหมู่บ้านในสมัยนั้น จนต้องลั้งเวยแขนขวาให้เป็นอาหารของฉลาม

การที่พ่อมีชีวิตรอดมาได้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว แต่มันก็ทำให้แก่กลายเป็นคนพิการที่สูญเสียอนาคต และมีเหลือเพียงแค่ความหลัง และความเชื่อในตำนานปรัมปรา

“นี่ๆ ซัลมาน” เสียงของเด็กชายคนหนึ่งกระซิบขึ้นพลางใช้ข้อศอกกระทุ้งสีข้างของเพื่อนสนิทที่นั่งขัดสมาธิอยู่ข้างๆ “เจ้าว่าตำนานที่พ่อเฒ่าเล่าให้พวกเราฟังทุกปีนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

เด็กชายเจ้าของชื่อยักโหล

“ไม่รู้สิ วาลิด” ซัลมานกระซิบตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ พลางเพ่งดวงตาสีน้ำตาลที่เหียบคมและชาญฉลาดมองดูที่แขนขวาของชายชรา และอดสงสัยไม่ได้ว่าอะไรกันที่มีอำนาจถึงขนาดทำให้ชายชราต้องยอมเอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยงกับตำนานลมๆ แล้งๆ ถึงเพียงนั้น

๑

บันดาร์ บาห์ราน

“พันตรีโอคอนเนล” ชายหนุ่มผิวทองแดง รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตา
คมคาย ที่แต่งกายในแบบตะวันตกกลาง ด้วยโต่บ - ชุดแขนยาวสีขาวสะอาด
ตาที่ยาวจดตาตุ่ม และสวมเคฟพีเยท์ - ผ้าผืนใหญ่ลายหมากรุกสีขาวสลับแดง
บนสีริชะ โดยมีเส้นอะกัลลีดำทับอยู่ หันมาบอกกับชาวผิวขาว ผมสีทอง ตาสีฟ้า
จมุกโต่งเป็นสัน ในชุดยูนิฟอร์มทหารสีน้ำตาลเข้ม ที่เดินตามหลังตามมาติดๆ
ด้วยน้ำเสียงที่เป็นกันเองในภาษาอารบิก “เชิญๆ เข้ามาด้านในเลย”

“ซูการ์น...ขอบคุณครับ พันตรีราชิด” นายทหารหนุ่มผมทองตอบเป็น
ภาษาอารบิกอย่างชัดถ้อยชัดคำ และเดินตามเจ้าของคำเชื้อเชิญ ก้มศีรษะเดิน
ลอดผ่านประตูไม้บานใหญ่สีน้ำตาลไหม้ที่สลักลวดลายอย่างสวยงามกลาง
กำแพงหนาที่ล้อมรอบพื้นที่กว้างใหญ่เข้าไปด้านในซึ่งมีสนามหญ้าสีเขียว
ช่อมรายล้อมทางเดินทั้งสองข้างไปตลอดทาง และมาหยุดยืนอยู่เคียงข้างนาย
ทหารท้องถิ่นในบริเวณด้านในของตัวบ้านที่มีสระน้ำทรงห้าเหลี่ยมตั้งอยู่ตรง
กลางลานกว้างอย่างโดดเด่น และมีแผ่นหินสีส้มอมเหลืองวางเรียงรายเป็น
ทางเดินนำขึ้นไปสู่คฤหาสน์สองชั้นหลังใหญ่ที่อยู่ด้านใน

“เชิญเลย ป่านนี้พวกลูกค้าคงจะมากันเกือบครบแล้ว” ราชิดกล่าวและ

เร่งฝีเท้าเดินนำเข้าไปในตัวบ้าน ในจังหวะเดียวกันกับที่คนรับใช้ที่ยืนอยู่หน้าประตูรีบกำศีรษะทำความเคารพอย่างนอบน้อมเมื่อเห็นบุตรชายคนโตของเจ้าบ้านเดินนำแขกต่างชาติเข้ามา

นายทหารหนุ่มท่องถิ่นผู้มีใบหน้าคมคาย บริเวณรอบๆ ริมฝีปากและคางปกคลุมด้วยหนวดเคราดกสีดำที่ถูกตกแต่งให้สั้นและดูงามตามสมัยนิยม เพียงพยักหน้ารับรู้การแสดงความเคารพ โดยไม่ได้เอื่อยอะไรกับคนรับใช้เหล่านั้น และรีบพาพันตรีของกองทัพอังกฤษก้าวเข้าสู่ห้องโถงใหญ่เบื้องหน้า ซึ่งมีทางเดินกว้างที่แผ่ขยายออกไปสู่ห้องหับในทิศต่างๆ

“เดี๋ยวเราจะไปที่ห้องรับแขกกัน” พันตรีหนุ่มผิวทองแดงกล่าว และนำทหารหนุ่มผมทองอายุรุ่นราวคราวเดียวกันเดินผ่านบรรดาคคนรับใช้ชาย-หญิงนับสิบคนที่ต่างง่วนอยู่กับภารกิจของตน มุ่งหน้าไปสู่ห้องที่เป็นจุดหมายปลายทางในทันที

แม้ว่าในฐานะผู้ช่วยของนายพลคอร์นฟอร์ด ที่ปรึกษาด้านความมั่นคงของสุลต่านอับบาสแห่งบันดาร์ บาห์ราน พันตรี วิคเตอร์ โอคอนเนล จะได้มีโอกาสพบปะสังสรรค์และกระชับไหล่กับบรรดาขุนนาง บุคคลชั้นสูง และเหล่าพ่อค้าผู้ร่ำรวยของอาณาจักรบันดาร์ บาห์ราน มาแล้วนับไม่ถ้วน แต่กระนั้นเขาก็ยังอดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ที่สุดในที่นี้ที่สุดก็ได้มีโอกาสมาเยือนนครยุทธศาสตร์ของคาริม ‘ทาววาช’ ผู้เลื่องชื่อ พ่อค้าไข่มุกที่ร่ำรวยที่สุด ไม่เฉพาะในนครมาดानी เมืองหลวงแห่งอาณาจักรบันดาร์ บาห์ราน แต่ยังรวมถึงภูมิภาคตะวันออกกลางด้วย

เสียงลั่นรองเท้าบูตหนังสีดำของพันตรีโอคอนเนลดังสะท้อนพื้นที่ปูและตกแต่งด้วยหินอ่อนเนื้อดี ซึ่งทำให้อากาศภายในนั้นเย็นสบายต่างจากอากาศด้านนอกที่ร้อนจนน่าอึดอัด

“ถึงแล้ว” นายทหารผู้เป็นบุตรชายของพ่อค้าไข่มุกผู้โด่งดังหันมากระซิบและผลักประตูไม้ ก่อนก้าวเท้าที่สวมรองเท้าแตะที่ทำจากหนังอูฐชั้นดีเข้าไปด้านใน

ชายหนุ่มผมทองพยักหน้ารับ และรีบเดินตามบุตรชายเจ้าของบ้านเข้าไปในห้องทันที และเมื่อก้าวพ้นประตู เขาก็ต้องนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง เมื่อพบว่าภายใน

ห้องโถ่งกว้างที่ปูด้วยพรมเนื้อดีสีแดง ซึ่งมีลวดลายละเอียด ดูหรูหรามีราคาแพง
แน่นขนัดไปด้วยผู้คนมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ชายทั้งสิ้น

บางคนเขาพอคุ่นหน้าคุ่นตา และจำได้ว่าเป็นพ่อค้าในเมืองนครมาดานี
นี่เอง หรือบ้างก็มาจากเมืองใกล้ๆ ในขณะที่มีอีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งผิวพรรณและ
หน้าตา รวมทั้งการแต่งกายบ่งบอกว่าเป็นชาวอินเดีย และยังเป็นผู้ชายอีกสองสาม
คนที่เป็นคนผิวขาว ผมสีทอง แต่อยู่ในชุดที่ฟ้องว่าเป็นพ่อค้ามาจากต่างแดน
ทุกคนล้วนนั่งตัวตรงตั้งวงเป็นครึ่งวงกลมอยู่รอบๆ ห้องแห่งนั้น โดยด้านในสุด
ซึ่งเป็นจุดดึงดูดความสนใจของทุกสายตา บริเวณนั้นมีชายวัยกลางคนรูปร่าง
ผอมบาง หน้าตาและผิวพรรณเนียนบ่งบอกถึงชาติตระกูล ในชุดโตบสีชาว
สะอาด และเคฟพีเยทีสีเดียวกัน นั่งขัดสมาธิอยู่ เขามีใบหน้าล่ำม้ายคล้ายคลึง
กับราชิดมากจนพันตรีไอคอนเนลสันนิษฐานได้อย่างไม่ยากเย็นว่าต้องเป็น
คาริม 'ทาววาซ' ผู้โด่งดัง เจ้าของคฤหาสน์อันใหญ่โตและหรูหราแห่งนี้เป็น
แน่แท้

เบื้องหน้าของชายวัยกลางคนผู้นั้น มีผ้ากำมะหยี่สีแดงสดวางแผ่เอาไว้
และบนผ้าผืนนั้นมีไข่มุกหลายสิบเม็ด หลากขนาดและรูปร่าง วางคละกัอยู่
จนแลดูเหมือนเป็นถาดลูกกวาด มากกว่าจะเป็นผ้าที่บรรจุอัญมณีอันล้ำค่า

ข้างกายของเขาทางขวามือมีอุปกรณ์หลายชิ้นวางเรียงกันอยู่อย่างเป็น
ระเบียบ ในขณะที่ในมือของเขาในยามนั้น ข้างหนึ่งกึ่งถือกึ่งประคองไข่มุกเม็ด
กลมไว้อย่างทะนุถนอมระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ และมืออีกข้างหนึ่งนั้นถืออุปกรณ์
คล้ายกับมีดที่เล็กแต่ดูแหลมคม

ทั้งห้องแห่งนั้นเงียบสงัดด้วยความลึนระทึก จนพันตรีไอคอนเนลแทบ
จะอดตื่นเต้นไปกับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นเบื้องหน้าไม่ได้ เมื่อดวงตาสีฟ้าของ
เขามองเห็นผู้ที่นั่งอยู่กลางวงล้อมค่อยๆ นำปลายคมของมีดกะทัดรัด ปาดลง
อย่างแผ่วเบาเหนือผิวของไข่มุกสีนวลที่สะท้อนแสงสว่างของเปลวเทียนที่อยู่
เบื้องหน้า และปอกเปลือกบางๆ ตัดปลายมีดด้วยมือที่นิ่งและจังหวะที่สะท้อน
ความเชี่ยวชาญ

และทันทีที่เมื่อสักบางๆ นั้นหลุดออกมาจากไข่มุก ก็ทำให้มุกกลมในมือ
ของเขาสะท้อนแสงวาววับอย่างมีน้ำมีนวลและสวยงามขึ้นจากเมื่อครู่ขึ้นมาใน

บัดนี้ จงทำให้ผู้ที่นั่งสังเกตการณ์อยู่หลายคนอดที่จะอุทานด้วยความชื่นชมในความงามของไข่มุกไม่ได้

ทหารหนุ่มชาวอังกฤษหันไปมองดูรอบๆ ห้อง และก็อดรู้สึกทราวกับว่าทุกคนที่อยู่รอบกายเขาในยามนี้ ต่างก็ต้องมนตร์สะกดของไข่มุก ในขณะที่ใบหน้าของคาริมนั้นมึนรอยยิ้มบางๆ แห่งความพึงพอใจปรากฏอยู่

พันตรีโอคอนเนลล์หันกลับไปมองดูไข่มุกในมือของคาริมอีกครั้งหนึ่ง เขาปฏิเสธไม่ได้เลยว่าความงามของมันดูมีเสน่ห์และน่าหลงใหล และแทบจะเข้าใจในทันทีว่าทำไมมันถึงเป็นอัญมณีที่เป็นที่หมายปองของอิสตรีทั่วทุกแห่งหน

“อัสลามมูอะลัยกุม ท่านคาริม” นายทหารหนุ่มชาวอังกฤษกล่าวอย่างนอบน้อมพลางยื่นมือไปสัมผัสมือกับพ่อค้าไข่มุกเจ้าของคฤหาสน์หรูนับเป็นเกียรติของข้าที่ได้พบท่านในวันนี้”

“อะห์ลันวะ ซะห์ลัน... ยินดีต้อนรับ” คาริมสัมผัสมือกับชายหนุ่มผมทองและยิ้มให้อย่างเป็นกันเอง พลางปรายตามองทหารหนุ่มชาวต่างชาติที่โกนหนวดเคราจนใบหน้าเกลี้ยงเกลา “ข้าก็ยินดีที่ได้พบท่าน และหวังว่าธุรกิจค้าขายไข่มุกของข้าเมื่อบายวันนี้คงจะไม่ทำให้ท่านเบื่อเกินไป”

“ไม่เลยครับ” วิคเตอร์ โอคอนเนลล์ รีบปฏิเสธ “ข้าคิดว่ามันน่าสนใจมากเลยทีเดียว ฝีมือของท่านสมควรค่ารัลือจริงๆ”

เสียงหัวเราะของพ่อค้าไข่มุกที่พออกพอใจในคำเยินยอของผู้มาเยือนดังแทรกขึ้น

“ราชิด พันตรีโอคอนเนลล์พูดภาษาอารบิกได้ไพเราะกว่าที่เจ้าเคยบอกข้าเสียอีก” เจ้าของบ้านหันไปพูดกับบุตรชาย

“ก็เพราะข้าได้ครูที่เก่งต่างหาก” นายทหารจากต่างแดนหยอดคำหวานและหันไปมองนายพันหนุ่มชาวท้องถิ่น ผู้เป็นองครักษ์ส่วนพระองค์ของเจ้าหญิงเมย์ซาน พระธิดาองค์เดียวของสุลต่านอับบาสะแห่งอาณาจักรบันดาร์ บัห์ราน

ราชิดโน้มศีรษะเล็กน้อยรับคำชม

“ท่านนายพลคอร์นฟอร์ดสบายดีนะ” คาริมเอ่ยถามถึงผู้บังคับบัญชาของนายทหารหนุ่มผมทอง “ข้าไม่ได้พบท่านนายพลมาตั้งแต่ท่านสุลต่านเสด็จฯ

ไปเป็นองค์ประธานในพิธีเปิดฤดูงมไข่มุกประจำปี เมื่อต้นเดือนหกที่ผ่านมา นี้ก็สามเดือนกว่าแล้ว”

“ท่านสบายดีครับ” วิกเตอร์ โอคอนเนล กล่าว “ช่วงนี้ ท่านต้องเดินทางไปต่างเมืองบ่อยครับ เพราะวุ่นอยู่กับเรื่องการปราบกลุ่มกองโจรของเบย์ฮาน ที่นับวันจะยังมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และกระทำการอย่างอุกอาจขึ้น แต่ไว้ข้าจะนำความระลึกถึงของท่านไปเรียนให้ท่านนายพลทราบ”

“ซูกรันฯ ขอบคุณมาก” พ่อค้าไข่มุกอาวุโสยิ้มอย่างพึงพอใจ

ชายหนุ่มผมทองโหน้มศีรษะรับอย่างอ่อนน้อม ก่อนที่จะเอื้อมมือไปหยิบน้ำชาสีส้มอมน้ำตาลในแก้วใสขึ้นมาดื่ม เมื่อได้รับการเชื้อเชิญจากเจ้าบ้านที่ผายมือและชี้ไปทางแก้วใบเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะไม้เล็กๆ เบื้องหน้า

เจ้าบ้านกับแขกพูดคุยและถามไถ่ถึงคนที่รู้จัก แลกเปลี่ยนข้อมูลและข่าวสาร รวมถึงทัศนคติในประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของกันและกัน ทั้งด้านการเมืองและธุรกิจ อย่างเป็นกันเองและถูกคอบ ทำให้คาริมอดชื่นชมในความหลักแหลมและไหวพริบของผู้มาเยือนไม่ได้

“วันนี้ข้าเห็นมีพ่อค้าจากต่างแดนมาร่วมประมุขไข่มุกของท่านไม่น้อยเลยทีเดียว” พันตรีหนุ่มชาวอังกฤษตั้งข้อสังเกต

คาริมพยักหน้ารับ

“เพราะทุกคนต่างตระหนักดีว่า หากต้องการไข่มุกที่มีคุณภาพและสวยงามที่สุด ก็ต้องมาหาข้า เพราะตระกูลของข้าเป็นผู้อุปถัมภ์เรื่องมไข่มุกของบันดาร์ บার্থราน เกือบครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งที่เหลือก็อยากมาอยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของตระกูลของข้า” พ่อค้าไข่มุกผู้ร่ำรวยกล่าวโดยไม่เห็นความจำเป็นของการถ่อมตัว ในขณะที่บุตรชายคนโตพยักหน้ารับอย่างสับสน

สีหน้าของชายหนุ่มผมทองสะท้อนความแปลกใจและความทึ่งในปริมาณเดียวกัน

“และปัจจุบันไข่มุกของบันดาร์ บার্থราน ก็เป็นที่นิยมมากในต่างแดน เพราะพ่อค้าจากชมพูทวีปเชื่อมั่นไปทำเป็นเครื่องประดับแล้วส่งไปขายในยุโรปจนเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และทำให้ราคาของไข่มุกสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง” คาริมเอ่ยต่อไปด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แต่เชื่อหรือไม่ว่า ไม่ว่าไข่มุกจะมีราคาสูงขนาด

ไหนด ตระกูลของข้าซึ่งเป็นพ่อค้าไข่มุกมาตั้งแต่ยุคแรกๆ ก็มีไข่มุกที่เก็บสะสมอยู่ชุดหนึ่งตั้งแต่สมัยต้นตระกูล ซึ่งไม่สามารถตีราคาได้”

คาริมหันไปสบตากับนายทหารหนุ่มผมทอง

“เพราะทุกครั้งที่ข้ารู้สึกเสียใจ ท้อแท้ หรือสิ้นหวัง เพียงแค่ข้านำไข่มุกเหล่านี้ไปออกมาชม หรือได้สัมผัสมันที่ปลายนิ้ว มันก็จะช่วยทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นในทันที...นี่คืออำนาจของไข่มุกที่ไม่มีใครสามารถอธิบายหรือต้านทานได้” พ่อค้าไข่มุกอาวุโสยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะเอ่ยชวนอย่างอารมณ์ดี “มาสิ ในฐานะที่ท่านเป็นสหายสนิทของราชิด ข้าจะพาท่านไปชมมัน”

โอคอนเนลหันไปสบตากับราชิดครู่หนึ่ง ก่อนที่จะรีบลุกขึ้นและเดินตามเจ้าของคฤหาสน์ออกไปจากห้องนั่งเล่นในทันที โดยไม่ต้องรอให้คาริมชวนซ้ำ

๒

เกาะแห่งไข่มุก

พันตรีหนุ่มชาวอังกฤษก้าวเข้าไปในห้องรับแขกของคฤหาสน์เพื่อค้าไข่มุกผู้ร่ำรวยอีกครั้ง โดยมีพันตรีราชิด บุตรชายเจ้าของบ้านเดินไปเป็นเพื่อน ในขณะที่คาริมขอตัวเดินมุ่งหน้าไปยังห้องรับแขกเพื่อหยิบหีบไม้ที่บรรจุสมบัติล้ำค่าของตระกูลมาอวดโฉมให้ผู้มาเยือนชม

ห้องโถงที่เมื่อครู่แน่นขนัดไปด้วยแขกเหรื่อมากหน้าหลายตาที่ต่างต้องการจะซื้อไข่มุก กลับโล่งเปล่าในยามนี้ เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มผมทองสามารถเห็นลวดลายของพรมผืนใหญ่ที่ปูอยู่บนพื้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และแม้เขาจะไม่ได้มีความชื่นชอบหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพรมทอมีอันเลื่องชื่อของดินแดนแถบนี้ แต่ความงดงามและความละเอียดของลวดลายและการถักก็ทำให้เขาต้องหยุดยั้งพิจารณาอย่างใกล้ชิดอยู่ครู่หนึ่งเลยทีเดียว

เพียงครู่เดียวพ่อค้าไข่มุกนามกระเดื่องก็เดินมาสมทบ โดยที่ในมือกึ่งอ้อมกึ่งกอดหีบไม้ขนาดกะทัดรัดอย่างหวงแหนและทะนุถนอม

คาริมเดินเข้าไปด้านในและเอนตัวลงนั่งขัดสมาธิพิงหมอนสีแดงใบใหญ่ที่อิงอยู่กับกำแพง ก่อนที่จะเอี้ยวตัวไปข้างหลังและหยิบผ้ากำมะหยี่สีแดงออกมาวางปูอย่างพิถีพิถัน โดยมีราชิดช่วยดึงปลายผ้าให้ตึง เสร็จแล้วผู้เป็นเจ้าของ

คฤหาสน์จึงหันไปคว้าเชิงเทียนที่มีเทียนไขออกมาก และหยิบไขมาจุดเทียนอย่างระมัดระวัง ก่อนที่จะเคลื่อนมือทั้งสองข้างไปที่หีบสมบัติ และค่อยๆ หมุนลูกกุญแจที่ค้างอยู่ที่ตัวล็อกด้านหน้าหีบไข่ออกช้าๆ

เมื่อมีเสียงแก๊กดังขึ้น ในจังหวะเดียวกันกับที่ฝาหีบเปิดออก วิคเตอร์ โอคอนเนล ก็แทบจะสาบานได้ว่าเขาเห็นใบหน้าและแววตาของคาริมสว่างไสวขึ้นในทันที

“พร้อมหรือยัง” ชายผู้สูงอายุที่สุดในกลุ่มบอก และยิ้มอย่างมีเลศนัยก่อนค่อยๆ ยื่นมือไปซ่อนไข่มุกในหีบไข่ออกมาวางลงบนผ้าสีแดงอย่างทะนุถนอม

พันตรีโอคอนเนลอดที่จะอุทานไม่ได้เมื่อเห็นความงามของไข่มุกซึ่งโดดเด่นขึ้นในทันทีที่มันถูกวางลงบนผ้าสีแดง และงดงามขึ้นเป็นทวีคูณเมื่อต้องแสงนวลของเปลวเทียน

“ไข่มุกแต่ละแบบแต่ละทรงก็มีชื่อเรียกต่างกันไป” คาริมกล่าวพลางชูไข่มุกสีชาวนวลให้ผู้มาเยือนชาวต่างชาติเห็นชัดๆ “แบบนี้เรียกว่า ชูจანი เห็นทรงมันไหม เหมือนหยดน้ำหรือลูกแพร์ ด้านบนจะแคบๆ แต่จะบานออกที่ฐาน... ส่วนอันนี้เรียกว่า ไคชิ ด้านบนของมันจะมีรูปทรงยาวเรียว ในขณะที่ด้านล่างจะกลมๆ” พ่อค้าไข่มุกยิ้มอย่างมีความสุข และค่อยๆ วางมุกในมือลงบนผืนผ้าเบื้องหน้า ก่อนเอื้อมมือไปหยิบเม็ดต่อไปขึ้นมา

“ข้าขอสัมผัสมันได้ไหม” พันตรีโอคอนเนลถามด้วยน้ำเสียงสนอกสนใจ ทำให้เจ้าของบ้านระเบิดเสียงหัวเราะอย่างถูกอกถูกใจ

“เอาสิ เชิญตามสบายเลย”

ชายหนุ่มผมทองพยักหน้ารับ แล้วเอื้อมไปหยิบไข่มุกที่อยู่บนผ้าแดงขึ้นมาถือไว้ และพลิกมือมองดูแสงเทียนที่สะท้อนไข่มุกส่งแสงแวววาว พลางรู้สึกเหมือนตัวเองกลับกลายเป็นเด็กชายตัวน้อยๆ ที่กำลังตื่นเต้นและตื่นตาตื่นใจกับของเล่นชิ้นใหม่

“ข้าเพิ่งเคยเห็นไข่มุกสีดำเป็นครั้งแรกในชีวิต” นายทหารหนุ่มชาวอังกฤษบอกด้วยน้ำเสียงชื่นชมอย่างไม่อาจซ่อนเร้นได้

“ไข่มุกสีดำ เรียกว่า คาร์ทีล แถบบันดาร์ บำห์ราน มีไม่เยอะเท่าไร” คาริมบอก

“แล้วอันนั้นก็เป็นไข่มุกด้วยหรือ” พันตรีโอคอนเนลลตสายตาลงมองดูไข่มุกที่อ้วนโตและรูปร่างบิดเบี้ยว แลดูแปลกตากว่าไข่มุกเม็ดอื่นๆ และหากจะเทียบกับไข่มุกที่นอนอยู่บนผ้าสีแดงเบื้องหน้าแล้ว ก็เรียกได้ว่ามันอัปลักษณ์ที่สุดเลยทีเดียวนะ

พ่อค้าไข่มุกอาวุโสยิ้มบางๆ เมื่อเห็นว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติกำลังถามถึงอะไร

“ใช่ มันคือ มัจจุลาห์ ไข่มุกที่ยังไม่ได้มีการลอกคราบออกมา แม้ว่าภายนอกมันจะดูน่าเกลียด แต่ก็อาจจะมึไข่มุกเม็ดงามซ่อนอยู่ข้างใน” คาริมกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “มัจจุลาห์ เม็ดนี้เป็นไข่มุกเม็ดแรกของตระกูลของข้าเลยก็ได้ ปู่ของข้าจึงเก็บรักษามันเอาไว้เช่นนี้”

“มันสวยมากครับ” พันตรีหนุ่มอุทานออกมา “สวยทุกเม็ดเลยจริงๆ”

ราชิดนั่งอมยิ้มเงิบๆ และแม้มันจะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็นคนที่ต้องมนตรีสะกดของไข่มุก เขาก็อดนึกขุ่นปฏิกิริยาของทหารหนุ่มชาวอังกฤษ ที่ปกติแล้วจะดูเป็นคนที่สุขุมเยียบขรึมไม่ได้

คาริมหัวเราะอย่างชอบใจอีกครั้ง ก่อนยื่นมือไปตบขาของชายหนุ่มในชุดยูนิฟอร์มสีน้ำตาล

“นี่ขนาดเจ้ายังไม่ได้เห็นไข่มุกอันเป็นที่ลึกลับ ยังอึ้งถึงขนาดนี้เลยหรือ”

โอคอนเนลลยิ้มเขินๆ เมื่อรู้สึกตัวว่าเขาเก็บอาการตื่นเต้นไม่อยู่

“มีสวยกว่านี้อีกหรือครับ”

“แน่นอน” คาริมตอบอย่างหนักแน่น พลังลตมือลงมาหยิบถุงผ้าที่ห้อยอยู่ข้างเอว และค่อยๆ ดึงมันออกมา แล้วเปิดปากถุงเหลือทิ้งที่อยู่ออกมาเผยให้เห็นไข่มุกเม็ดกลมโตสีขาวอมชมพูที่วาววับจับใจ “เม็ดนี้เรียกว่า จีวาน เรียกได้ว่าเป็นมุกที่หายาก และงดงามที่สุดในบรรดาไข่มุกทั้งหมด เพราะมันสมบูรณ์แบบทั้งรูปทรงและน้ำของมัน และถือเป็นมุกเม็ดเอกเท่าที่ข้ามีอยู่ในขณะนี้”

“เท่าที่ท่านมีอยู่ในขณะนี้?” โอคอนเนลลทวนถามด้วยความแปลกใจเมื่อจับความรู้สึกบางอย่างในน้ำเสียงของอีกฝ่ายหนึ่งได้

“ใช่” คาริมพยักหน้ารับ และยกไข่มุกจีวานขึ้นมาชื่นชม “คนในปกครอง

ของข้ามีตำนานกล่าวขานกันมาหลายชั่วอายุคนว่า มีมุกอยู่เม็ดหนึ่ง ซึ่งงดงามยิ่งกว่ามุกใดๆ ในโลกนี้ และหากใครได้ไปครอบครองจะเหมือนได้พรจากเทพเจ้าแห่งท้องทะเล เพราะจะทำให้ทั้งทรงอำนาจอย่างล้นหลาม ร่ำรวยอย่างล้นเหลือ และทุกความปรารถนาจะกลายเป็นจริง”

โอคอนเนลเลิกคิ้วข้างหนึ่งด้วยความแปลกใจ

“มันคือ ลูกอัลลาฮับ มุกอัคคี สีของมันแดงกำราวเพลิงพิโรธเมื่อต้องแสงอาทิตย์ แต่จะอ่อนโยนลงเป็นสีแดงของดอกกุหลาบเมื่อต้องแสงจันทร์” พ่อค้าไข่มุกกล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงที่ชวนฝัน ก่อนถอนหายใจเบาๆ และจมอยู่ในความเงียบแห่งห้วงภวังค์ “แต่ยังไม่เคยมีใครได้เห็นมันสักคน”

“แต่หากจะมีใครได้เห็นมัน หรือจะได้มันมาครอบครอง ก็คงต้องเป็นท่าน” พันตรีราชิตเอ่ยขึ้นอย่างเอาใจบิดา “เพราะเครือข่ายที่กว้างขวาง กอปรกับอิทธิพลของท่านพ่อ ทำให้ไข่มุกที่โดดเด่นทุกเม็ดต้องผ่านมือท่านก่อนอยู่แล้ว”

คาริมหัวเราะในลำคอ และหนึ่งไปอย่างครุ่นคิด เขารู้ดีว่าไม่ใช่เพียงตัวเขาเท่านั้นที่หมายปองอยากครอบครองมุกอัคคี ที่ผ่านมาตระกูลพ่อค้าไข่มุกน้อยใหญ่ของอาณาจักรบันดาร์ บำห์ราน ก็พยายามแข่งขันกันส่งคนไปงมหาไข่มุกในตำนานกันอย่างดุเดือดและต่อเนื่องมาโดยตลอด จนหลายตระกูลต้องล่มจมล้มละลายไป และตระกูลที่เหลือก็พากันถอดใจไปโดยปริยาย แต่เขาก็ไม่เคยหยุดฝันว่าสักวันมุกอัคคีจะได้มาอยู่ในมือของเขา

“แต่พูดจริงๆ นะครับ ท่านคาริม ถึงแม้ว่าจะมาอยู่ที่นี้ได้สี่เดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่อยากเชื่อเลยว่า บันดาร์ บำห์ราน จะเป็นศูนย์กลางทางการค้าไข่มุก” หนุ่มผมทองเอ่ยอย่างสัตย์จริง

“มิได้มีเพียงท่านคนเดียวเท่านั้นหรอก” คาริมกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เป็นใครก็คงไม่อยากจะเชื่อว่ เกาะเล็กๆ อย่างบันดาร์ บำห์ราน ที่ห่างจากดินแดนทะเลทรายเพียงการเดินทางไม่กี่วัน จะเป็นแหล่งที่มาของไข่มุกที่สวยงามที่สุดในโลก ที่สามารถส่งเรือออกหาไข่มุกมากถึง ๑,๒๐๐ ลำทุกปี” ทางเสียงของพ่อค้าไข่มุกสะท้อนความภาคภูมิใจ

วิคเตอร์ โอคอนเนล เลิกคิ้วสูงด้วยความที่ พลังพยักหน้ารับรู้ เขาเองก็เคยได้ยินและได้รับฟังข้อมูลจำนวนเรื่องมุกไข่มุกที่มหาศาสตร์ของบันดาร์ บำห์ราน

มาก่อน แต่เมื่อมาได้ยินจากปากของคาริม มันก็ทำให้เขาอดรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ แต่ก็ออกจะโล่งใจว่า ยังดีที่เรือเหล่านั้นเป็นเรื่องไม่มุก มิใช่เรือรบ มิเช่นนั้นมันคงจะเป็นกองทัพเรือที่น่าสะพรึงกลัวไม่น้อยเลยทีเดียว

“ราชิดเล่าให้ท่านฟังแล้วใช่หรือไม่ว่า ทำไมไข่มุกของบันดาร์ บาร์ทราน ถึงเลื่องชื่อนัก” คาริมหันไปถามชายหนุ่มผมทอง ผู้ส่ายหน้าปฏิเสธแทนคำตอบ เมื่อเห็นดังนั้น พ่อค้าไข่มุกจึงอาสาเฉลยให้เองด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ

“ก็เพราะในทะเลรอบๆ เกาะนี้มีน้ำจืดอยู่ใต้ท้องทะเลที่ผสมผสานกับน้ำเค็มยังไงเล่า จากการส่งคนเข้าไปสำรวจของข้า ทำให้ข้ารู้ว่าผืนน้ำแถบนี้เท่านั้นที่มีลักษณะพิเศษเช่นนี้ ซึ่งนอกจากมันจะทำให้มุกของบันดาร์ บาร์ทราน เงามามแวววาวแล้ว มันยังเป็นที่มาของชื่อบ้านเมืองของพวกเราด้วย เพราะ บาร์ทราน หมายถึงน้ำสองกระแสที่ไหลมารวมกัน”

“น่าสนใจมาก” พันตรีโอคอนเนลกล่าว พลางยื่นมือไปหยิบแก้วใสที่บรรจุน้ำชาอาหรับสีส้มอมน้ำตาลขึ้นมาดื่มแก้กระหาย

“แล้วท่านรู้หรือไม่ว่า ทำไมไข่มุกถึงเป็นอัญมณีที่ล้ำค่า และเป็นที่ต้องการของผู้คนจากทุกแดนดินเช่นนี้” คาริมถามต่อราวกับกำลังดื่มดำและมีความสุขกับการพูดถึงไข่มุก ก่อนจะเล่าต่อไปโดยไม่รอฟังคำตอบของอีกฝ่าย “ก็เพราะไม่มีมุกเม็ดใดที่เหมือนกันสักเม็ด แต่มันก็ต่างมีความงดงามที่สมบูรณ์แบบในตัวเองทุกเม็ด ทั้งเนื้อมุกน่างามที่เปล่งประกายแวววาวยามต้องแสง ทั้งสีลึนที่หลากหลาย ทั้งรูปลักษณะที่ไม่ต้องการการต่อเติมเสริมแต่งอะไรมากมาย ผิดกับทองคำที่ต้องนำไปประดิษฐ์ ไปขึ้นรูป หรือเพชรพลอยที่ต้องนำไปเจียรระโน”

ทั้งน้ำเสียง สีหน้า และท่าทางที่สะท้อนความสุขของคาริม ทำให้พันตรีโอคอนเนลอดรู้สึกไม่ได้ว่ามันราวกับว่าพ่อค้าไข่มุกกำลังพูดถึงคนรักมากกว่าแค่ไข่มุกธรรมดา

“ท่านพ่อ” เสียงของสตรีนางหนึ่งดังขึ้นพร้อมๆ กับที่ประตูไม้ของห้องรับแขกเปิดออก ทำให้บุรุษทั้งสามที่นั่งอยู่ด้านในหันไปมองทางที่มาของเสียงแทบจะพร้อมเพรียงกัน

หญิงสาวรูปร่างผอมบางและสูงสง่าที่ยืนอยู่หลังประตูหนึ่งไปครู่หนึ่ง เมื่อ

ตระหนักว่าบิดาของเธอกำลังต้อนรับแขกอยู่ และทำท่าจะถอยออกไปด้านนอก ในขณะที่ปากก็เอ่ยคำขอโทษขอโพย

“จิวาน ลูกรัก” ใบหน้าของคาริมดูสดใสขึ้น ในขณะที่แวตาก็ฉายแววอ่อนโยน ในขณะที่เขาเอ่ยเรียกชื่อของบุตรสาวอย่างอารมณ์ดี “เข้ามาเถอะ ที่นี่ มีแต่ญาติมิตรทั้งนั้น”

จิวานยืนนิ่งอย่างซึ้งใจ ก่อนก้าวเดินเข้าไปหาผู้เป็นบิดา

“สลามอะ ฟัรซิด” หญิงสาวยิ้มหวานให้ผู้เป็นพี่ชาย โดยพยายามไม่หันไปมองทางชายหนุ่มผมทองที่นั่งอยู่อีกด้านหนึ่งของห้อง

“เป็นไงบ้างจิวาน” ราซิดตอบด้วยน้ำเสียงเอ็นดู และมองดูน้องสาวเดินไปทรุดกายลงนั่งบนผืนพรมข้างบิดา

“พันตรีโอคอนเนล” คาริมเรียกชื่อผู้มาเยือน “ข้าขอแนะนำให้รู้จักกับจิวาน ลูกสาวสุดที่รัก ผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจของข้า”

หญิงสาวยิ้มเขินๆ กับคำเรียกขานของบิดา

“นับเป็นเกียรติของข้า” วิกเตอร์ โอคอนเนล กล่าวพลางใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะไม่เพ่งมองหญิงสาวผู้เลอโฉม เจ้าของใบหน้าอ่อนหวานที่รองรับดวงตาคมกลมโตสีน้ำตาลไหม้ จมูกที่โด่งเป็นสัน และริมฝีปากบางสีแดงระเรื่อ ผู้ที่ทำให้เขาอดรู้สึกไม่ได้ว่า แม้ชื่อของเธอจะตรงกับไข่มุกที่งามที่สุดของคาริม แต่ความสวยงามของเธอกลับเฉิดฉายและโดดเด่นจนกลบความงามของไข่มุกสีขาวอมชมพูไปเสียทีเดียว

“มาหาพ่อแม่อะไรหรือเปล่า” คาริมถามลูกสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ลูกจะมาเรียนท่านพ่อว่า เดี่ยวลูกกับน้องมัจุสุลาห์จะออกไปเดินเล่นที่ตลาด” จิวานกล่าว

นายทหารชาวต่างชาติหนึ่งไปอย่างอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อเห็นสีหน้าและแวตาของพ่อค้าไข่มุกผู้ยิ่งใหญ่แปรเปลี่ยนไปเป็นเย็นชาในทันทีที่ได้ยินชื่อของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง

“ได้สิ” เจ้าของคฤหาสน์เอ่ยในที่สุดด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ “แต่ความจริงเจ้าไม่เห็นต้องพามัจจุลาห์ไปไหนมาไหนด้วยเลย เพราะเจ้าก็มีนาวาลเป็น ผู้ติดตามอยู่แล้วทั้งคน”

จีวานเพียงพยักหน้ารับ และยิ้มหวานให้ผู้เป็นบิดา

“ไม่เป็นไรหรอกท่านพ่อ ข้าอยากพามัจจุสลาห์ไปเปิดหูเปิดตาด้วย เพราะอย่างไรเสียนางก็เป็นน้องสาวของลูกและพี่ราซิด”

คาริมกัดฟันแน่น พยายามระงับความรู้สึกบางอย่างที่กำลังผุดขึ้นมาจากหัวใจอย่างรวดเร็วเมื่อชื่อของมัจจุสลาห์ทำให้ภาพความทรงจำของดูลาห์ ภรรยาสุดที่รักที่เสียชีวิตไปเมื่อสี่ปีก่อนหลังไหลและเอ้อลั่นออกมาราวน้ำที่ซึมผ่านผืนทรายในโอเอซิส ก่อนถอนหายใจเบาๆ ด้วยความอาวรณ์เมื่อตระหนักว่าเขาคิดถึงดูลาห์มากเพียงใด พลังปล่อยใจให้ภาพความหลังและความทรงจำของภรรยาครอบครองห้วงความคิดโดยที่เขาไม่คิดจะห้ามปรามหรือยับยั้งมันแม้แต่นิดเดียว

“แล้วแต่เจ้าแล้วกัน แต่อย่างไรก็ระวังตัวด้วยนะ เดี่ยวนี้ข้างนอกมันไม่ปลอดภัยเหมือนเมื่อก่อนแล้ว” คาริมเอ่ยในที่สุด “ยังงี้ก็อย่าลืมให้อัคบาร์ตามไปด้วยล่ะ”

๓

รุ่งเช้าบนเรือโทว

“โอ้ รุ่งอรุณอันศักดิ์สิทธิ์
ขอให้เราโชคดีในวันนี้
โอ้ พระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ไถ่บาป
ขอพระองค์ทรงอภัยให้พวกเรา

ความปราณีของพระองค์นั้นล้นเหลือ
พวกเราจึงอ่อนนอบขอพรท่าน
โปรดอวยชัยและให้อภัยพวกเรา

แต่พระองค์ พวกข้าขอไถ่บาป
และละทิ้งความชั่ว
มาสู่ความรักของพระองค์
เพราะพระองค์คือผู้ให้อภัย”

เสียงใสของ ‘นะหีฮัม’ นักร้องหนุ่มประจำเรือที่ขับทำนองเพลงแห่ง

รุ่งอรุณที่ราบเรียบแต่ตริ้งใจ อันเป็นวิถีประจำวันในการเริ่มวันใหม่ของชาวเรือ งมไข่มุก ดังกังวานอยู่บนผาดฟ้าที่เรียงด้วยไม้กระดานของเรือ ‘โดว’ เรือไม้พื้นเมืองของชาวอาหรับที่มีกระโถงเตี้ยอยู่กลางลำเรือ และมีใบเรือเป็นรูปสามเหลี่ยม ทำให้ชายหนุ่มผู้ร่วมชะตากรรมทั้งหมดต่างนั่งกันนิ่งราวต้องมนตร์ และอยู่ในห้วงกว้างของการภาวนาและทำสมาธิ

ทันทีที่ลิ้นสุดเสียงเพลง ร่างที่นั่งนิ่งของชายหนุ่มรูปร่างผอมแห้งแต่บึกบึนร่วม ๕๐ คน ก็ปล้นลุกขึ้นยืนแทบจะพร้อมเพรียงกัน และต่างแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตน ในจำนวนนั้นเป็นกาววาช นักงมไข่มุก และซาอิบ คู่หูของนักงมไข่มุกเกือบ ๒๐ คู่ ที่จะผลัดกันดำหอยมุกครั้งละ ๑๐ คู่ ซึ่งชุดแรกแยกย้ายไปอยู่คนละด้านของกราบเรือ ด้านละ ๕ คู่ โดยมีทับบาบาห์ ลูกเรืออีกร่วมสิบคนที่เริ่มวิ่งไปช่วยพ่อครัวประจำเรือเตรียมอาหารเช้า ภายใต้การเฝ้าจับตาดูอย่างใกล้ชิดของนอกศาดาทาร์ ผู้เป็นกัปตันเรือ

“ซัลมาน ไกล่จะหมดฤดูงมไข่มุกแล้ว วันนี้เราต้องพยายามเก็บหอยมุกให้ได้มากกว่าเมื่อวานนะ” ชายหนุ่มผิวดำแดงรูปร่างสูงท้วมออกจะเจ้าเนื้อ ผมสั้นเกรียนและโกนหนวดเกลี้ยงเกลา แต่ไว้เคราที่เล็มสั้นเป็นแผงสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่ใต้ริมฝีปากยาวมาถึงใต้คาง บอกกับคู่หูของเขาขณะกำลังใช้มือที่แข็งแรงมัดด้ามปลายของเชือกเส้นหนึ่งกับก้อนหินหนักที่จะช่วยถ่วงให้กาววาชของเขาดำดิ่งลงสู่ใต้ท้องทะเลได้เร็วขึ้น

เมื่อเสร็จแล้ว เขาจึงเคลื่อนมือไปสำรวจตรวจตราอัลไซบัล เชือกเปล่าอีกเส้นหนึ่ง ซึ่งนักงมไข่มุกจะผูกไว้กับแฉะ และจะเป็นเชือกเส้นที่เขาในฐานะคู่หูจะต้องคอยยึดและควบคุมไว้ตลอดเวลา และรีบสาวขึ้นมาเมื่อได้รับสัญญาณจากนักงมไข่มุก

“แน่นอน วาลิด” คู่สนทนาซึ่งเป็นชายหนุ่มรูปร่างผอม สูงโปร่ง กล่าวอย่างมั่นใจ พลางก้มหน้าก้มตาตรวจสอบอุปกรณ์ในการงมหอยมุกด้วยสายตาที่มุ่งมั่น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ตะกร้าปากกว้างที่ถักด้วยเชือก ซึ่งเขาจะใช้สำหรับใส่หอยมุกที่เก็บได้ โดยคล้องไว้ที่คอร่วมกับสร้อยที่เขาสวมห้อยเพย์ทัท ที่หนีบจมูกที่ทำจากกระดูกสัตว์ เพื่อช่วยให้เขากลับหายใจในน้ำได้นานขึ้น และคาบที่ถูงมือหนึ่งที่จะปกป้องมือของเขาไม่ให้ถูกคมหินปะการังบาดเวลาที่เขาฉวยและ

คว่ำหอยมุกใส่ตะกร้า

ลูกเรือคนหนึ่งเดินนำอาหารเข้าประจำวันมายื่นให้ซัลมานและวาไลด ซึ่งประกอบไปด้วยอินทผลัมจำนวนหนึ่ง ข้าวเปล่าจานหนึ่ง และกาแพที่ใสและ จิตจางจนรสชาติเหมือนน้ำล้างแก้วกาเพื่อกินละลายแก้ว

ชายหนุ่มทั้งสองคนนั่งหลังพิงผนังเรือไม้ กินอาหารเข้า และทอดสายตามองดูความเป็นไปบนดาดฟ้าเรือที่เป็นทั้งที่กิน ที่นอน และที่ทำงาน และฟังเสียงสายลมพัดผ่านผืนน้ำอย่างเงียบๆ ต่างคนต่างจมอยู่ในห้วงภวังค์ของตน

“วันนี้รู้สึกเป็นไงบ้าง” เสียงที่ทรงอำนาจแว่ดั่งขึ้น ทำให้ซัลมานและวาไลดหันไปมองที่มาของเสียงด้วยความแปลกใจ

“ก็ดีครับ เจ้านาย” ซัลมานตอบและขยับกายนั่งตัวตรง สบตากับมาร์ซูด ชายวัยกลางคนผู้เป็นกัปตันเรือ

“ดีแล้วๆ” มาร์ซูดพยักหน้ารับ และยิ้มบางๆ ก่อนเดินจากไป

วาไลดพยักหน้าให้แก่เพื่อนรัก ตระหนักดีว่ากัปตันเรือโปรดปรานซัลมานเป็นพิเศษ เพราะเขาเป็นนักงมไข่มุกที่สามารถดำน้ำได้นานที่สุด ไม่เฉพาะบนเรือโศร่ามันเท่านั้น แต่ทั้งฝูงเรือของมุฮาร์รัต หมู่บ้านของพวกเขาเลยก็ว่าได้

“วาไลด” นักงมไข่มุกหนุ่มผิวสีทองแดงหันไปเรียกชื่อคู่หูเมื่อกัปตันเรือเดินจากไปได้หลายก้าว “ทำไมไม่ถามเจ้านายเรื่องที่เจ้าอยากจะไปเป็นลูกมือช่วยบังคับเรือล่ะ”

“จะบ้าหรือ” คู่สนทนาเอ็ด หันไปมองรอบๆ ราวกับเกรงว่าจะมีใครได้ยินบทสนทนาเข้า “เจ้าก็รู้ว่าคราวที่แล้วข้าแทบจะโดนเจ้านายถีบหัวส่งกลับมา บอกให้ข้าเจียมตัวว่าตอนนี้เป็นแค่ซาอิบ เมื่อไหร่ที่ข้าเก็บเงินได้มากพอค่อยไปหาซื้อเรือมาคุมเอง”

ซัลมานจับความคับแค้นใจและน้อยเนื้อต่ำใจในน้ำเสียงของเพื่อนรักได้ จึงยื่นมือไปบีบเบาเพื่อนอย่างให้กำลังใจ

“ข้ามั่นใจว่าเจ้าจะต้องเป็นนอคซาดาร์ที่ดีได้สักวัน” นักงมไข่มุกบอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น และนึกถึงช่วงเวลายามว่างที่เขามักเห็นคู่หูของเขาแอบไปด้อมๆ มองๆ และอาศัยครุพักลักจำหลักการเดินเรือของกัปตันเสมอๆ

วาไลดมีสีหน้างุนงงและหันไปมองชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งด้วยความ

แปลกใจ

“ข้าเห็นนะเวลาที่เจ้าแอบไปทำเป็นยี่นไถ่ๆ เจ้านาย ว่าเจ้ากำลังพยายามศึกษาการเดินเรืออยู่” นางมโหฬารหม่อมเฉลยทำให้คู่สมหนายิ้มเขินๆ ที่ถูกจับได้

ดวงตาของวาลิดฉายแววสุกใสและเปี่ยมความฝันครู่หนึ่ง

“เจ้าคิดเช่นนั้นจริงๆ เหรอ” ซาอิบหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงที่ยังสะท้อนความไม่มั่นใจในตัวเองสักเท่าไร พลังหันไปสบตาซัลมาน ที่แม้ว่าหน้าเรียวของเขาจะดูซูบผอมลงไปมากหลังการออกทะเลมาสี่เดือน แต่ก็ยังดูดีและมีค่าของความคมเข้ม ทั้งดวงตาที่กลมโต จมูกที่เป็นสัน ริมฝีปากหนาได้รูป และกล้ามเนื้อช่วงอกและต้นแขนที่ลึงตัว แล้วไหนจะเสน่ห์ของความร่าเริงความเป็นกันเอง และรอยยิ้มสดใสที่มีให้แก่ทุกคนรอบกาย ไม่ว่าจะป็นญาติสนิท มิตรสหาย หรือคนแปลกหน้าก็ตาม

“ແ່นนอนลึ” ซัลมานยิ้มกว้าง และบีบ่าของเพื่อนที่อายุมากกว่าเขาสองปี “พวกเราขึ้นเรือมาสี่ห้าปีแล้ว ก็เท่ากับว่าเจ้ารู้จักท้องทะเลไม่น้อยไปกว่าใคร ข้ามันใจว่าเจ้าจำแหล่งมโหฬารได้เกือบหมดแล้ว และหากจำเป็นจริงๆ ตอนนี้อย่างนี้เจ้าก็แทบจะเดินเรือได้เองด้วยซ้ำไป”

“นั่นมันก็เป็นแค่ความฝันลมๆ แล้งๆ” ชายหนุ่มรูปร่างสูงท้วมออกจะเจ้าเนื้อ ยกมือขึ้นเกาศีรษะแก้เขิน แต่ก็ถอยอมรับไม่ได้ว่าเขาไม่ยากเป็นแค่ซาอิบไปตลอดชีวิต

ແ่แม่จะโชคดีได้เป็นซาอิบของกา วา วา ซที่เก่งกาจและดำน้ำอืดอย่างซัลมานก็ตาม

“ไม่หรอก” เพื่อนสนิทที่รู้จักและคบหากันมาตั้งแต่เด็กส่ายหน้า ก่อนจะกล่าวต่อไปด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมความมุ่งมั่น “หากสองมือของข้าพอจะช่วยอะไรได้ ก็ขอให้เจ้ามั่นใจเลยว่าข้าจะช่วยเก็บหอยมุกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อความฝันของเจ้า”

“ซุกรัน...ขอบใจมากเพื่อนรัก” วาลิดกล่าวอย่างซาบซึ้งใจ

“แต่ตอนนี้เจ้าต้องอยู่ช่วยข้าไปพลางๆ ก่อนนะ” นางมโหฬารหม่อมกล่าวยิ้มๆ อย่างอารมณ์ดี “เพราะข้าไม่ไว้ใจให้ชีวิตข้าไปอยู่ในมือใครอื่น นอกจากมืออูมๆ อวบๆ ของเจ้า”

วาลิตอดหัวเราะร่วนกับคำแซวของเพื่อนไม่ได้ เขาชูมือขวาขึ้นป้องหน้า
ประสานกับมือขวาของเพื่อนรักที่ยืนมาแตะและบีบมือกันแน่นเสมือนเป็นการ
ให้คำมั่นสัญญาต่อกัน

“ข้าจะดูแลชีวิตเจ้าเฉกเช่นชีวิตของข้าเอง” เขากล่าวอย่างหนักแน่น

“แล้ววันนี้ที่เจ้าได้เป็นนอศฮาดาร์ ข้าก็จะไปทำงานให้เจ้าด้วย” ซัลมาน
เอ่ยต่อไป

“คงไม่ไหวแน่” วาลิดกลืนหัวเราะ สายหน้าเบาๆ “เพราะถึงปานนั้น มีหวัง
พวกเราแก่ห่าหรืออกันทั้งคู่ ข้าก็คงมองท้องฟ้าไม่เห็น เจ้าก็คงดำน้ำไม่ไหวแล้ว
เป็นแน่”

เสียงหัวเราะอย่างถูกคอและครื้นเครงของสองเพื่อนรักดังแว่วขึ้น
ท่ามกลางเสียงสายลมและท้องทะเล

“อินซาอัลลอฮ์...หากพระเจ้าทรงเมตตา” ซัลมานเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าที่
เคร่งเครียดและแววตาที่ครุ่นคิด เพราะตระหนักดีว่าทุกครั้งที่เขาดำน้ำลงไป
เก็บไข่มุกนั้น โอกาสที่จะรอดและตายมีเท่ากัน และหากไม่ตายด้วยภัยของสัตว์
ร้ายแห่งท้องทะเล ไม่ว่าจะเป็นฉลาม ปลาทะเลบาราควิดา หรือหุทะเล งูมีมือ
มัจจุราชก็ไม่เคยอยู่ห่างพวกเขาเลย เพราะโอกาสที่มีหรือทำของพวกนังงม
ไข่มุกอย่างเขาจะไปติดอยู่ในซอกหินปะการังจนดิ้นไม่หลุด เกาะไม่ออก และ
ต้องจมน้ำอยู่ใต้ท้องทะเล หรือโอกาสที่เชือกอัลไซบ์ลจะขาดระหว่างการงมไข่มุก
ก็เกิดขึ้นได้เสมอ

นังงมไข่มุกหนุ่มหันไปกวาดสายตามองเพื่อนร่วมชะตาคนอื่นๆ ที่นั่ง
จับแจกันอาหารเข้าอย่างเงียบๆ บนดาดฟ้าเรือ ด้วยสายตาที่ท้อเหี่ยวและ
รันทดใจ เพราะนังงมไข่มุกน้อยคนนักที่จะแก้ตัวลงอย่างมีความสุขและ
มีสุขภาพแข็งแรง หลายคนหุหนวกจากแรงกดดันของน้ำทะเล ในขณะที่
อีกหลายคนซึ่มเศร้า ความจำเลื่อม หรือสติฟั่นเฟือนจากการขาดอากาศหายใจ
เวลาที่อยู่ใต้น้ำเป็นเวลานานหลายปี

ซัลมานกัตรีมิฝีกแน่นอน พลังหลับตานิ่งราวกับตั้งจิตภาวนา เพราะรู้ดี
ว่าหากเขามีชีวิตที่ยืนยาว ได้มีโอกาสแก่เฒ่าตามธรรมชาติ และเห็นเพื่อนรักได้
เป็นเจ้าของเรือเองจริงๆ เขาก็คงเป็นคน โชคดีมากทีเดียว

ชีวิตกาววาช

ภายหลังอาหารเช้าที่น้อยนิด เหล่าช่างมโซ่มุกเกือบยี่สิบชีวิตบนเรือไม้ก็เตรียมตัวสำหรับการดำน้ำเก็บหอยมุกครั้งแรกของวันด้วยการตรวจสอบเครื่องมือคูชีพีกครั้ง ในขณะที่คูหูของพวกเขาก็นำปลายด้านหนึ่งของเสาทรงสามเหลี่ยมมาเสียบลงในร่องข้างกราบเรือ ทำให้ปลายอีกด้านหนึ่งของเสาไม้ตั้งฉากกับท้องน้ำ เพื่อใช้เป็นคานชักรอกเชือกที่ผูกติดกับก้อนหินที่จะช่วยบรรดากาววาชให้ดำดิ่งไปสู่ใต้ท้องทะเลเร็วขึ้น

ช่างมโซ่มุกและซาอิบแต่ละคู่มิพิธีกรรมประจำตัวที่แตกต่างกันออกไป โดยในกรณีของซัลมานและวาลิดนั้น พวกเขาเดินมาประสานมือ แล้วโน้มหน้าผากแตะกันก่อนจะหลับตาเอ่ยบทภาวนาพร้อมกัน เพื่อขอพรพระเจ้าให้ปกป้องรักษาพวกเขาให้แคล้วคลาดปลอดภัยไปอีกวัน เสร็จแล้วจึงสวมกอดกันแน่นเหมือนเป็นการอำลาครั้งสุดท้ายก็ไม่ปาน

“โชคดีเพื่อน ขอให้พระเจ้าคุ้มครอง” วาลิดบอก พลางมองดูซัลมานเดินไปนั่งประจำที่ที่กราบเรือ โดยห้อยขาออกไปนอกตัวเรือ

ช่างมโซ่มุกหนุ่มตั้งปลายด้านหนึ่งของเชือกอัลไซบัลมาคล้องรอบเอวก่อนที่จะมัดให้แน่น โดยมีวาลิดมาช่วยดูและตรวจตราให้ เสร็จแล้วจึงเอื้อมมือ

ไปคว้าตะกร้าเดย์ยีนมาคล้องคอ และขยับถุงมือหนังที่สวมอยู่บนมือขวาให้เข้าที่ ก่อนจะหันไปปรับเปลี่ยนเชือกที่ผูกติดกับก้อนหินมาจากาวลิด ซึ่งยื่นมาให้อย่างรู้ จังหวะ และค่อยๆ หย่อนมันลงไปจนสามารถสอดเท้าขวาเข้าไปในห่วงเล็กๆ เหนือก้อนหิน

ซัลมานกลืนน้ำลายลงคอราวกับเตรียมตัวเตรียมใจกับกระบวนการ ขั้นสุดท้าย ซึ่งถือเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุดด้วย นั่นคือการสุดลมหายใจลึกๆ ถึ่ๆ เข้าไปทางปาก จนรู้สึกปอดพองออกจนแทบระเบิด แล้วจึงรีบคว้าเพย์ท์ที่ขึ้นมา หนีบจมูก และหันไปขยับตาข้างหนึ่งและขยับบางๆ ให้แกวกลิดเป็นการส่งสัญญาณ ความพร้อม จากนั้นจึงยกร่างตัวเองขึ้นเล็กน้อยเพื่อเพิ่มแรงในการฝ่าฝืนน้ำ ก่อนที่จะหลับตาปี๋และทิ้งตัวลงไปจากกราบเรือ

นักงมไข่มุกหนุ่มได้ยีนเสียงน้ำแตกกระจายดังลั่น ในจังหวะเดียวกันกับ ที่สัมผัสได้ถึงความอุ่นของน้ำทะเลที่เข้ามาโอบกอดและรองรับตัวเขาเอาไว้ ประหนึ่งเพื่อนเก่าที่ปรี่เข้ามาทักทาย และทำร่างกายให้เป็นปกติ ปล่อยให้ น้ำหนักของก้อนหินลากเขาตึงลงสู่ท้องน้ำอย่างรวดเร็ว และทันทีที่รู้สึกตัวว่าอยู่ ใต้น้ำแล้ว ซัลมานก็ลืมตาขึ้นมองดูความสวยงามของชีวิตใต้ทะเลที่มีหมู่ปลา น้อยใหญ่ว่ายวนอยู่รอบกายเขาเต็มไปหมด และร่างกายของเขาถูกห้อมล้อม ด้วยผืนน้ำทะเลใสบริสุทธิ์ทุกทิศ

ชายหนุ่มอดคิดด้วยความฉงนไม่ได้ว่าท้องทะเลที่สวยงามและพวงโอบ กอดเขาไว้อย่างอ่อนโยนเหมือนมารดาที่โอบอุ้มทารกนี้ เป็นท้องทะเลเดียวกัน กับที่กลืนกินชีวิตของนักงมไข่มุกมามากมายอีกทั้งยังสามารถแปรเปลี่ยนไปจาก หน้ามือเป็นหลังมือเหมือนคนอารมณ์ร้ายด้วยพายุและมรสุมที่โหดร้ายและไร้ซึ่ง ความปรานี

เมื่อรู้สึกว่ก้อนหินได้ทำหน้าที่ของมันในการพาเขามาถึงผืนทรายใต้ ท้องทะเลแล้ว นักงมไข่มุกหนุ่มก็ถอดเท้าขวาออกจากห่วงหนังที่ และกระตุก เชือกเส้นดังกล่าวเล็กน้อย เพื่อส่งสัญญาณว่าเขาได้มาถึงจุดหมายแล้ว และ ก้อนหินก็หมดหน้าที่ของมันแล้ว เพียงครู่เดียวเชือกเส้นดังกล่าวก็ถูกดึงกลับขึ้น ไปสู่เบื้องบนอย่างรวดเร็ว ซึ่งหากนักงมไข่มุกคนไหนเกิดเหม่อลอยหรือดวงตก ก็อาจโดนก้อนหินฟาดเข้าที่ศีรษะในจังหวะนั้นได้ง่ายๆ

ซัลมานแลเห็นนังมໄໄมูกคนอื่นๆ ททยอยกันแตะผืนทรายใต้ท้องน้ำไล่
เลียกัน ในบริเวณที่ใกล้เคียง และต่างคนก็ต่างเร่งทำงานในทันที เขาจึงหันไป
ทางปะการังที่อยู่เบื้องหน้า และว่ายน้ำเข้าไปหามัน ก่อนกวาดสายตาก็ผ่านการ
ฝึกฝน เสาะหาหอยมุกที่อยู่ตามปะการัง และรีบยื่นมือขวาที่สวมถุงมือหนังไป
กระชากมันออกมาจากที่พักพิงของมันทีละตัว ก่อนยัดมันลงไปในตะกร้าเชือก
ที่คล้องคอเขาอยู่

จากการงมໄໄมูกมาเป็นฤดูที่ห้า ซัลมานตระหนักดีว่าเคล็ดลับของนังมໄໄ
มูกคือการคว่ำหอยมุกให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่ง
หรือสองนาทีเศษที่พวกเขาอยู่ใต้น้ำ เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมัวมาเสียเวลา
ยืนเลือกหอยมุก เนื่องจากไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้เลยว่าหอยมุกตัวไหนบ้าง
ที่จะมีมุกเม็ดงามอยู่ด้านใน ส่วนจะเก็บหอยมุกได้มากน้อยแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับ
ความลึกและความใสของน้ำ ซึ่งส่วนใหญ่จะลึกประมาณ ๑๓ - ๑๕ เมตร และ
ความอุดมสมบูรณ์ของเฮย์รัท แหล่งงมໄໄมูกซึ่งซัลมานเคยเก็บหอยมุกได้มาก
ที่สุดประมาณ ๓๐ - ๔๐ ตัว แต่โดยเฉลี่ย หากนังมໄໄมูกสามารถเก็บหอยมุก
ได้ครั้งละ ๑๐ - ๑๕ ตัว ก็ถือว่าดีมากแล้ว

นังมໄໄมูกหนุ่มแตะเท้าทั้งสองข้างลงบนผืนทราย และเคลื่อนตัวไป
เอนกายยื่นคร่อมปะการังโดยจิกหัวแม่เท้าลงเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว และรีบ
กว้านเก็บหอยมุกให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขณะเดียวกันก็ต้องคอยหันมอง
รอบกายว่ามีฉลามหรืองูทะเลว่ายเวียนผ่านมาบ้างหรือไม่

นังมໄໄมูกคนอื่นๆ ททยอยกันว่ายน้ำกลับขึ้นไปเมื่อถึงขีดจำกัด โดยมี
เชือกอัลໄໄซบัลที่เหล่าซาฮิบคอยดูแลอยู่ช่วยดึงตัวขึ้นไปอย่างรวดเร็วเพื่อเป็นการ
ผ่อนแรงไปในตัว ซัลมานซึ่งสามารถดำน้ำได้นานกว่ากาวาซคนอื่นๆ บนเรือ
เกือบหนึ่งนาที ยังคงตั้งหน้าตั้งตาเก็บหอยมุกต่อไปอย่างไม่ลดละ

จนเมื่อซัลมานรู้สึกเหมือนศีรษะและปอดกำลังถูกบีบอย่างรุนแรงด้วย
ใกล้ขีดจำกัดของเขา เขาก็รีบกระชากเชือกอัลໄໄซบัลที่มีคดยูรอบเอวเขาเพื่อส่ง
สัญญาณถึงวาฬที่ตั้งอยู่ที่ปลายอีกด้านหนึ่งของเชือกในทันที และก็สมดังที่เขา
ฝากฝังชีวิตไว้เมื่อของเพื่อนรัก เพราะเพียงไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น เขาก็รู้สึกได้
ถึงแรงดึงของเชือกที่ค่อยๆ จุดเขาขึ้นไปเบื้องบน

ซัลมานถีบตัวขึ้นจากผืนทรายและตีเท้าเพื่อว่ายน้ำพาตัวเองขึ้นไปสู่โลก
เมื่อบนอีกครึ่ง เขาใช้มือทั้งสองข้างจับเชือกพลางออกแรงดึงตัวเองขึ้นไปด้วย
อีกแรงหนึ่ง เมื่อสามารถเห็นเงาสสะท้อนของแสงแดดและเห็นเงาร่างๆ ของ
ท้องเรือ เขาก็ปล่อยมือจากเชือก หนีบมือทั้งสองข้างแนบกายเพื่อพุ่งทะยาน
ออกจากผืนน้ำ พร้อมทั้งรีบเป่าปากและสูดลมหายใจเข้าไปเต็มปอดที่ร้อนรุ่ม
ด้วยการทำงานอย่างหนักในทันที

ซัลมานเห็นใบหน้าที่มีรอยยิ้มโล่งใจของวาไลดักทหายเขาเหมือนเช่น
ทุกครั้ง เขาค่อยๆ ว่ายน้ำกลับเข้าไปหาเรือแล้วรีบฉวยมือของเพื่อนรักไว้ ปล่อยให้
ให้ตัวเองถูกจูดขึ้นไปนั่งพักบนเรือ

หอยมุกที่อยู่ใต้นะกัร้าเชือกเดย์ยีนของซัลมานถูกเพลงกองรวมกับ
หอยมุกที่นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ เก็บได้ เพื่อนำไปตากให้แห้ง ใช้เวลา ๒ - ๓ วัน
แล้วจึงค่อยแกะเพื่อค้นหาไข่มุกกัน

ซัลมานหอบเบาๆ เอนหลังฟังกราบเรือ และปลดเชือกที่รัดเอวออก
เริ่มรู้สึกถึงความปวดร้าวตามร่างกาย ในขณะที่ปรายตามองดูที่มันงมไข่มุก
ชุดที่สองซึ่งคอยผลัดกับชุดของเขา เตรียมพร้อมสำหรับการดำน้ำไปงมหอยมุก

ชายหนุ่มถอดถุงมือหนังและวางมันลงบนดาดฟ้าเรือเพื่อตากมันให้แห้ง
สำหรับกรงมหอยมุกรอบต่อไปใน 5 นาทีข้างหน้า แล้วเอื้อมมือไปรับผ้าฝ้ายบาง
ที่วาไลดหยิบยื่นให้มาเช็ดตัวเองให้แห้ง และนั่งรวบรวมลมหายใจต่อไป

“เจ้าเก็บหอยมุกได้เยอะกว่าคนอื่นอีกแล้ว” เสียงหนึ่งดังขึ้นในจังหวะ
เดียวกันกับที่ใบหน้าแห่งตอของผู้พูดเคลื่อนมาบังแสงอาทิตย์ ทำให้ซัลมาน
ซึ่งนั่งอยู่ต้องแหงนหน้าขึ้นไปดู

“เจ้าก็รู้ว่าหอยมุก ไข่จะมีมุกทุกตัว” ซัลมานพูด พลางยิ้มน้อยๆ ส่งให้
อาลี นักงมไข่มุกที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และมองดูผู้มาใหม่ทรุดตัวลงนั่ง
ข้างๆ ในขณะที่วาไลดกำลังงมอยู่กับการเก็บเชือกให้เรียบร้อยเพื่อเตรียมพร้อม
สำหรับกรงมหอยมุกในผลัดต่อไป เพราะในแต่ละวัน นักงมไข่มุกคนหนึ่ง
จะต้องดำลงไปเก็บหอยมุกราว ๓๐ - ๔๐ รอบ

อาลีซึ่งขึ้นมาเหนือน้ำก่อนซัลมานพักใหญ่และเช็ดตัวแห้งแล้ว ยื่น
อินทผลัมในมือให้เพื่อน ซัลมานยิ้มขอบขอบคุณและรับผลอินทผลัมมากัด เพราะ

ตระหนักดีว่ายังต้องดำนํ้าอีกหลายรอบก่อนจะถึงเวลาพักตอนเที่ยงที่เขาจะได้หยุดดื่มกาแฟต่างๆ ที่จิตซีดอีกแก้วหนึ่ง ทำละหมาด และนอนพักชั่วโหม่งหนึ่ง ก่อนที่จะเริ่มมโข่มุกต่ออีกหลายชั่วโหม่งในช่วงบ่าย แล้วจึงทำละหมาดรอบเย็น ก่อนกินข้าวมื้อค่ำ

เสียงเพลงพื้นเมืองที่บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการมโข่มุก ในจังหวัดที่เร็วกว่าเพลงแห่งรุ่งอรุณแว่วดังขึ้นจากจุดที่น๊ะฮัม นักร้องหนุ่มประจำเรือยืนอยู่ตรงบริเวณหัวเรือ โดยมีทับบาบาร์ ลูกเรือเด็กๆ สองสามคนนั่งตีกลองอยู่ข้างๆ พอทำให้จิตใจที่เปล่าเปลี่ยวและอ่อนล้าของเหล่าลูกเรือพอมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง โดยมีนังมโข่มุกชุดแรกหลายคนนั่งปรบมือเข้ากับจังหวะเพลงตามไปด้วยอย่างรื่นเริง

ทันใดนั้น เสียงใสของนักร้องหนุ่มและเสียงกลองก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงหวีดร้องเพราะความหวาดผวาชอียบคนหนึ่ง ซึ่งทำให้ทุกคนที่อยู่บนดาดฟ้าเรือรีบพุ่งทะยานไปตรงจุดที่เขาอยู่น้อยอย่างรวดเร็วด้วยสัญชาตญาณมากกว่าจะรู้เนื้อรู้ตัวอย่างจริงจัง

ความเงียบกริบทำให้หัวใจของซัลมานเต้นระรัวด้วยความลุ่มระทึก แต่จากเสียงร้องของชอียบวัยกลางคนแล้ว เขาก็พอจะคาดเดาได้ว่ามันต้องเป็นเรื่องไม่ดีอย่างแน่นอน และเมื่อเขาวิ่งมาหยุดอยู่ข้างๆ จุดที่เพื่อนร่วมชะตากรรมคนอื่นๆ มายืนออกันแล้ว เขาก็รู้สึกหัวใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เมื่อหันหน้าออกไปนอกเรือและเห็นวงกลมสีแดงฉานที่กำลังขยายวงอย่างรวดเร็วอยู่กลางท้องทะเล

ซัลมานกัตรีมฝีปากแน่น และหันไปช่วยลูกเรือคนอื่นๆ สาวเชือกอัลไซบัลที่ผูกติดกับคู่หูของชอียบผู้เป็นเจ้าของเสียงหวีดร้อง ในขณะที่คนที่เหลือก็รีบไปช่วยชอียบคนอื่นๆ จุดกระซอกเหล่านังมโข่มุกที่เหลือขึ้นมาจากท้องทะเลด้วย โดยมีเสียงสั่งการของนอคฮาดาท์ กัปตันเรือ และเสียงสะท้อนของความโศกเศร้าและความปวดร้าวตั้งระงมอยู่ด้านหลัง

นังมโข่มุกหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าสามารถดำน้ำได้นานที่สุด รู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนและสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน เมื่อปลายเชือกเส้นที่เขากำลังช่วยสาวขึ้นมาอย่างไม่คิดชีวิตนั้น พันผ่านผิวน้ำขึ้นมา และเผยให้เห็นร่างของนังมโข่มุกที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตาแอบเลือดสีแดงสดไปก่อนตัวห้อยโตนง โดยบริเวณหน้าท้อง

ที่ผมบางนั้นแห้งเข้าไปด้านหนึ่ง จนทุกคนสามารถคาดเดาได้ไม่ยากว่ารอยกัสนั้นเป็นฝีมือของฉลาม

บรรดาลูกเรือช่วยกันพยุงร่างของนักงมไข่มุกผู้เคราะห์ร้ายลงมาวางลงบนคาน้ำเรือ ในขณะที่นักงมไข่มุกคนอื่นๆ ในชุดงมไข่มุกที่สองค่อยๆ ลนลานปีนขึ้นมบบนเรือกันทีละคน และต่างถลาเข้ามาหาเพื่อนผู้โชคร้ายด้วยใบหน้าตื่นตระหนก

นักงมไข่มุกเหยื่อฉลามใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด และนอนสิ้นเฝ้าด้วยความรวดเร็ว โอตครวญอย่างรุนแรง ทำเอาเพื่อนๆ หลายคนไม่สามารถทนดูได้ ต้องเบือนหน้าหนีด้วยความสงสาร

เลือดสีแดงสดที่ทะลักออกมาจากร่างกายของนักงมไข่มุกอย่างไม่มีที่ท่าจะหยุดหย่อน รินไหลเป็นทางไปตามแนวของพื้นกระดานไม้และไปนองอยู่ใต้กองหอยมุกที่อยู่กลางลำเรือ ในขณะที่ลูกเรือผู้ทำหน้าที่แพทย์ประจำเรือมาคุกเข่าลงข้างร่างที่อาบเลือดพร้อมอุปกรณ์น้อยนิดเท่าที่มีอยู่

แต่เพียงแค่นี้เห็นสภาพของผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ แพทย์ก็กัตฟันแน่น และเงยหน้าขึ้นสบตากับกัปตันเรือ ก่อนส่ายหน้าช้าๆ อย่างสิ้นหวัง ทำให้มาร์ชชุดกัปตันเรือวัยกลางคน สบถเสียงดังด้วยความรวดเร็ว ในขณะที่เพื่อนๆ คนอื่นๆ ต่างมองหน้ากันอย่างเศร้าสลด

เพียงครู่เดียว เสียงร้องครวญครางของเหยื่อปลาฉลามก็เงียบงัน ร่างผมบางที่สิ้นระทมกลับนอนแน่นิ่ง ทำให้เหมือนกาลเวลาหยุดชะงัก เรือโวลันนั้นพลอยสงบนิ่งไป ด้วยทุกคนล้วนไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรในตอนนี้

“วันนี้พอเท่านี้ก่อน” มาร์ชชุดออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือ เพราะตระหนักดีว่ากลิ่นคาวเลือดจะทำให้ฉลามโหยกระหาย และหากยังคงฝืนส่งใครลงไปงมหอยมุกในตอนนี้ ก็ไม่ต่างอะไรจากส่งพวกเขาไปตาย

ชลมานยีนหนึ่งจันอยู่กับที่ แม้จะไม่ใช้ครั้งแรกที่เขาได้เห็นการตายระหว่างฤดูงมไข่มุก เพราะแทบจะเป็นเรื่องปกติที่ในแต่ละฤดูจะมีนักงมไข่มุกที่ต้องสังเวยชีวิตให้แก่อาชีพนี้ในเรือแต่ละลำ ๔ - ๕ คน แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่สามารถบังคับตัวเองไม่ให้สั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัวได้

เพราะเขาตระหนักดีว่า โอกาสที่ร่างซึ่งนอนแน่นิ่งไว้ลมหายใจอยู่บน

ดาตฟ้าเรือจะเป็นร่างของเขาสักวันนั้น เป็นไปได้เสมอ

มาห์ซุดหันไปส่งสัญญาณให้แก่ชายชรารูปร่างผอมบางที่ยืนนั่งอยู่บริเวณหัวเรือ และพยักหน้าส่งสัญญาณให้แกมาทำหน้าที่ได้ ในฐานะที่เป็น 'อัลมุซลลี' ผู้ทำหน้าที่ทางศาสนาประจำเรือ

บรรยากาศการกินข้าวเมื่อค่ำบนเรือมุกในเย็นวันนั้นเงียบเหงาและเศร้าซึ้ง ภายหลังจากเสร็จสิ้นพิธีกรรมทางศาสนาและการเอ่ยคำอำลาครั้งสุดท้ายก่อนการโยนศพของนักงมมุกที่ชะตาขาดลงท้องทะเล

ซัลมานั่งกินข้าวกับปลาอย่างตัวหนึ่งอย่างเงียบๆ โดยมีवालิดนั่งอยู่ใกล้ๆ แต่เขาก็ไม่มีกะจิตกะใจจะพูดคุยหรือเริ่มบทสนทนากับเพื่อนรักแต่อย่างใด และยังพอใจที่จะอยู่ในความเงียบของห้วงกว้างค์ต่อไป โดยไม่ลืมที่จะขอบคุณพระเจ้าที่ช่วยปกป้องให้เขามีชีวิตรอดไปอีกหนึ่งวัน

๕

กลับบ้าน

เงาของเรือไม้หน้าลิบหน้าร้อยลำที่ปรากฏขึ้นตรงขอบฟ้าและค่อยๆ เคลื่อนตัวฝ่าผืนน้ำมุ่งหน้าเข้าหาชายฝั่ง ทำให้จำนวนผู้คนที่ยืนรออยู่บนชายหาด เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงตะโกนส่งข่าวที่ตั้งสนั่นและต่อกันเป็นทอดๆ อย่างตื่นตื่น ดึงดูดให้ผู้คนที่จากหมู่บ้านในบริเวณใกล้เคียงวิ่งออกมาสมทบอย่างไม่หยุดหย่อน

“เรือชุดแรกกลับมาแล้วๆ”

และยิ่งฝูงเรือเคลื่อนเข้ามาใกล้มากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ฝูงชนตื่นตัวมากขึ้นเท่านั้น เพราะฤดูแห่งการงมหอยมุกประจำปีที่ทำให้บรรดาชายหนุ่มของหมู่บ้านชาวทะเลทั่วทั้งเกาะบันดาร์ บาห์ราน ต้องออกทะเลยาวนานถึงสี่เดือน กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว

แสงสว่างที่อ่อนแรงของดวงอาทิตย์ในยามสายัณห์ที่กำลังคล้อยตัว หลีกทางให้แก่ดวงจันทร์ที่อ่อนโยน สาดส่องลงมายังชายหาด ทำให้เห็นสีหน้าของญาติมิตรของเหล่าชาวทะเล ทั้งผู้สูงอายุนายหญิง หญิงสาวในวัยแรกรุ่ง และเด็กๆ ที่บ้างร้องไห้กระจองอแง บ้างกอดมือญาติผู้ใหญ่แจ ต่างกำลังรอดอยการกลับมาของลูก หลาน สามี หรือพ่อ ของพวกตน อย่างใจจดใจจ่อ และ

แววตาที่เปี่ยมไปด้วยความคาดหวังและความคิดถึง พอๆ กับความหวาดหวั่นและวิตกกังวล

ทันทีที่หัวเรือของเรือไม้ลำแรกเสยขึ้นมาหยุดแน่นิ่งบนหาดทราย และชายหนุ่มบนเรือลำนี้นั่งกล่าวพากันกระโดดลงมาเหยียบแผ่นดินที่มั่นคงเป็นครั้งแรกในรอบสี่เดือน ผุ่ชนที่รอคอยอยู่ก็กรูกันเข้าไปให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นด้วยการตบหลังตบป้าชายหนุ่มเหล่านั้นด้วยความปลอบปลื้มปีติและความชื่นชมภาคภูมิใจ ประหนึ่งกำลังต้อนรับวีรบุรุษผู้พิชิตพิกษุและปกป้องบ้านเมือง

เสียงตะโกนเรียกหาคนรักเริ่มดังก้องกังวานไปทั่วทั้งชายหาด และตามมาด้วยเสียงหัวเราะอย่างยินดีปรีดาของพ่อแม่ที่ได้เห็นหน้าตาของลูกชายอีกครั้ง หรือภรรยาที่ได้กลับมาอยู่ในอ้อมกอดของสามีอีกหน เด็กๆ หลายคนยืนนิ่งงันด้วยความตกตะลึงและตกใจเมื่อเห็นร่างที่แห้งเหี่ยวจนแทบเป็นหนังหุ้มกระดูกของบิดา และต้องถูกปู่ ย่า ตา ยาย หรือแม่ โน้มน้ำวอยู่หนานสองหนานกว่าจะยอมเข้าไปกอดผู้เป็นพ่อ

หยาดน้ำตาแห่งความคิดถึงและความดีใจระคนโล่งใจไหลรินเปียกปอนใบหน้าของผู้มารับและผู้ที่กำลังมาจากท้องทะเล พอๆ กับหยาดน้ำตาแห่งความร้าวรานของผู้ที่ได้รับทราบข่าวร้ายว่าคนรักของตนถูกโชคชะตากระชากไปจากอกแล้ว และเสียงพูดคุยอย่างครึกครื้นคละคล้าปะปนกับเสียงหวีดร้องอย่างทुरนทुरายที่ตั้งระงมจากจุดต่างๆ ทั่วชายหาด

เงาของนังมโฆ่มุกที่ยืนกอดกับพ่อแม่และคนรัก ทาบลงไปบนร่างอันอ่อนระทวยของผู้ที่สูญเสียคนรักที่ทรุดลงไปในน้ําคูกเขาหรือบนอนร่าให้บนผืนทรายอย่างไคร่คร่ำเสียว โดยมิกักบตันเรือ หรือเพื่อนๆ ของผู้ตาย เดินมาปลอบโยนด้วยความห่วงใย สงสาร และเห็นใจ

ชลมานทอดสายตามองดูภาพความสุขและความเศร้าที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง ภาพความหลังเย็นวันที่เขาและแม่เดินออกมาจับพ่ออย่างรอคอย แต่ต้องพยุ่กันกลับบ้านไปอย่างเปล่าเปลี่ยว ด้วยหัวใจที่ร้าวรานและความฝันที่พังทลาย ยังคงฝังลึกอยู่ในใจราวกับเหตุการณ์อันปวดร้าวของการสูญเสียบิดาให้แก่ท้องทะเลนั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ แม้ว่ามันจะล่วง

เลยมาหลายปีแล้วก็ตามที

เขาจำได้ว่า เขายืนนั่งงันไปพักใหญ่ รู้สึกราวกับถูกของหนักตกใส่ศีรษะ จนนุงง ทำอะไรไม่ถูก

และจำได้ดีถึงฝ่ามือหนาของกัปตันเรือที่วางลงบนบ่าของเขาอย่างให้กำลังใจ ในขณะที่ค่อยๆ บอกกล่าวถึงข่าวร้าย และชะตากรรมของผู้เป็นพ่อของเขา

กัปตันเรือเอ่ยขึ้นชมบิดาของเขาต่างๆ นานา แต่ในยามนั้น คำพูดเหล่านั้นไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับซัลมานเลยแม้แต่น้อย เพราะมันไม่สามารถทำให้บิดาของเขาฟื้นชีวิตขึ้นมาได้

และน้ำหนักของฝ่ามือของกัปตันเรือกลับหนักอึ้ง พร้อมๆ กับที่คำพูดของเขาเหมือนกลายเป็นโซ่ล่ามซัลมานเอาไว้

เมื่อผู้อาวุโสย่ำให้เขาตระหนักถึงภาระหน้าที่ในการสืบทอดตำแหน่งของบิดาบนเรือมหายมุกในฤดูต่อไป

ซัลมานจำวันนั้นได้เป็นอย่างดี...วันที่เด็กหนุ่มวัย ๑๕ ปีต้องยอมจำนนต่อโชคชะตา และถูกผลักไล่ให้กลายเป็นผู้ใหญ่ก่อนเวลาอันควร...วันที่เขาต้องแบกรับภาระของการดูแลครอบครัวแต่เพียงผู้เดียวไว้บนบ่าน้อยๆ

“ถึงบ้านแล้ว” เสียงของวาฬิตที่ตั้งขึ้น พร้อมๆ กับฝ่ามือที่บีบลงบนบ่าของเขา ฉุดซัลมานจากห้วงภวังค์

“รอดไปอีกปี” นักมไซมุกหนุ่มหันไปยิ้มแห้งๆ ให้เพื่อนรัก พลังอดคิดไม่ได้ว่าหากส่วนแบ่งจากการขายไซมุกในฤดูนี้มีไม่มาก เขากับแม่ก็จะต้องอดๆ อยากๆ และอึดคัดไปอีกแปดเดือน ก่อนฤดูมไซมุกจะเริ่มขึ้นใหม่

แต่เขาจะไปทำอะไรได้ ในเมื่อระบบส่วนแบ่งของกำไรจากการขายไซมุกนี้เป็นระบบที่มีมาตั้งแต่โบราณกาล และก็เหมือนจะยุติธรรมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้แล้ว เพราะจัดสรรตามหน้าที่และความสำคัญของแต่ละคนบนเรือ โดยกัปตันเรือจะได้ส่วนแบ่งมากที่สุดในฐานะที่เป็นผู้พาลูกเรือออกไปหาหอยมุกตามด้วยกาวาซออย่างเขา ก่อนจนถึงซาอิบ, อัลมุซลลี, เนห์ฮัม และทับบาบาห์ตามลำดับ

ซัลมานถอนหายใจอย่างท้อแท้ เพราะไม่ว่าเขาและแม่จะพยายามประหยัดและเก็บหอมรอมริบขนาดไหน แต่บางปีส่วนแบ่งที่ได้มาจากกรรม

ไข่มุกก็ไม่เพียงพอ ทำให้เขาต้องบากหน้าไปขอยืมเงินจากกัปตันเรือก่อน ซึ่งก็จะทำให้ในปีถัดไปเขาเป็นหนี้ตั้งแต่ยังไม่ออกเรือเลยด้วยซ้ำ

แต่สิ่งเดียวที่เขาต้องการในชีวิตนี้คือการให้ออกชาติที่ดีและมั่นคงกับแม่ เพราะเขาไม่แน่ใจว่าจะสามารถดำน้ำได้อีกสักกี่ฤดู เนื่องจากได้เห็นผลลัพธ์ของการดำน้ำที่ทำให้หนักมไข่มุกหลายคนหูหนวก หรือเป็นอัมพาตตั้งแต่ยังหนุ่มแน่นมากต่อนักแล้ว และหากแม่นฤดูไหนที่เขาเกิดชะตาขาดและต้องสังเวยชีวิตให้แก่ท้องทะเล แม่ก็จะไม่เหลืออะไรเลยแม่แต่น้อย

ซัลมานฝันอยากจะมีเงินสักก้อนเพื่อไปซื้อสวนอินทผลัมเล็กๆ ใกล้านครมาดानी เมืองหลวงของบันดาร์ บาห์ราน แต่ก็รู้สึกเหมือนมันเป็นความฝันที่เลื่อนรางและมักวิ่งหนีเขาไปทุกที เพราะไม่ว่าเขาจะได้เงินมาขนาดไหน ก็มักมีความจำเป็นให้เขาต้องใช้เงินเหล่านั้นเสมอๆ

“ซัลมาน...ลูกแม่” เสียงที่อ่อนโยนดังแว่วขึ้นมาจากชายหาด ทำให้หนักมไข่มุกหนุ่มหันไปมองทางที่มาของเสียง และพบแม่ของเขากำลังยืนโบกไม้โบกมืออยู่อย่างตื่นเต้น ด้วยสีหน้าและแววตาที่ฟ่องและบ่งบอกถึงความโล่งใจ เมื่อเรือของเขาเข้าเทียบฝั่ง หนักมไข่มุกหนุ่มแทบอยากจะกระโจนลงไปจากเรือและโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของมารดาในทันที

“ซัลมานลูกรัก” แม่ของเขาวิ่งเข้ามาต้อนรับและโผล่เข้าโอบกอดลูกชายด้วยความคิดถึง ก่อนจะหอมแก้มทั้งสองข้างของเขาอย่างแผ่วเบา “ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงปรานี ช่วยให้เราเจ้ากลับบ้านอย่างปลอดภัย”

“สলামครับ โอมี” ซัลมานเอ่ยเรียกแม่ในภาษาท้องถิ่น และกอดมารดาแน่น ก่อนที่จะบรรจงหอมแก้มมารดาให้หายคิดถึงโดยไม่เคอะเขินหรือกังวลกับสายตาของคนรอบข้างเลยแม่แต่น้อย

“เป็นอย่างไรบ้าง ออกทะเลคราวนี้ ไม่ได้เจอเรื่องราวอะไรใช่ไหม... ลูกซุบผอมไปมากเลย เตียวแม่จะทำอาหารให้กินเยอะๆ เลย” หญิงผู้สูงวัยร่างท้วม เอ่ยรัวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและตื่นเต้น

“อัลฮัมดุลิลละห์ ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ แต่เรือของข้าก็สูญเสียวางขาไปสองคน” หนักมไข่มุกหนุ่มบอก เขาบีบมือมารดาแน่น เพื่อจะให้แน่ใจว่าเขาได้กลับมาอยู่กับแม่ของเขาจริงๆ

ผู้เป็นแม่พยักหน้ารับ และยิ้มทั้งน้ำตา ก่อนหันไปทักทายชาวเรือคนอื่นๆ
ในเรือลำเดียวกันกับลูกชายอย่างคุ้นเคย

“ไปเถอะ เราย้ำกลับไปทานข้าวกันดีกว่า” ผู้เป็นมารดาเอ่ยในที่สุดและ
ยื่นมือมาคล้องแขนบุตรชาย และพากันเดินขึ้นไปเหนือหาดทราย มุ่งหน้ากลับ
บ้าน โดยต่างคนต่างมีรอยยิ้มแห่งความสุขบนใบหน้า

๖

เข้าเมือง

เสียงเคาะประตูในเช้าตรู่วันหนึ่ง ทำให้ซัลมานละลายตาจากงานบ้านที่ทำอยู่ และหันไปทางหน้าบ้านด้วยความแปลกใจ

“มีใครอยู่ไหม” เสียงที่คุ้นเคยของวาลิตแว่วมาจากด้านนอก “ซัลมานนี่เข้าเองนะ”

ซัลมานรีบย่นตัวลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปเปิดประตู ก้าวออกไปหาเพื่อนรักทันที

“สลาม วาลิต” นกงมไข่มุกหนุ่มกล่าวทักทาย และจับมือกับชายหนุ่มรูปร่างสูงออกเจ้าเนื้อ ด้วยความคิดถึงหลังจากที่ไม่ได้เจอกันร่วมสัปดาห์

“ไง พักหายเหนื่อยหรือยัง” วาลิตถาม

“ก็ดีนะ” เจ้าของบ้านตอบ พลางหันหน้าออกไปมองทางท้องทะเลสีครามเบื้องหน้า ซัลมานไม่ยอมเชื่อว่าเขาขึ้นฝั่งมาได้เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว “แล้วเจ้าล่ะ หายเหนื่อยหรือยัง”

“หายเหนื่อยแล้วสิ ถึงได้มาชวนเจ้าไปเที่ยวไง” วาลิตเลิกคิ้วข้างหนึ่งและยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี ซึ่งพลอยทำให้ซัลมานอมยิ้มไปด้วย

“จะไปเที่ยวไหนหรือ” ชายหนุ่มหน้าเรียวถามด้วยความแปลกใจ

“ข้ากับอาลี และเพื่อนๆ อีกสองสามคนจะไปซุกกัน” ชาวิบหนุ่มบอก
ด้วยท่าที่ตื่นเต้น

“พวกเจ้าจะไปเที่ยวตลาดกันทำไม” ซัลมานขมวดคิ้วและบ่นปากเล็กน้อย
อดคิดไม่ได้ว่ามันน่าจะได้ประโยชน์กว่า หากเขาจะใช้เวลาที่จะไปเที่ยวเล่นกับ
เพื่อนๆ ไปเก็บพิน เก็บผลไม้ไปขายแทน

“อะห์เม็ดมันเก็บเปลือกหอยมาร้อยเป็นสร้อยคอและเครื่องประดับ
ก็เลยว่าจะลองเอาไปขายที่ซุกคุณ หากขายดี พวกเราก็จะไปเก็บเปลือกหอย
มาให้มันร้อย” วาลิดเฉลย ก่อนจะยื่นคະຍอเพื่อนรัก “ไปด้วยกันนะ”

ซัลมานแม้ริมฝีปากอย่างครุ่นคิด ก่อนที่จะพยักหน้ารับในที่สุด

“มุมตาซ...เยี่ยมมาก” วาลิดตอบว่าเพื่อนรักอย่างดีใจ “อีกอย่างนะ ไป
ซุกพวกเราจะไปได้ไปหล่พวกสาวๆ ด้วยไงเล่า”

นังมไข่มุกหนุ่มส่ายหน้า อดหัวเราะเสียงดังไม่ได้

“ข้าว่าแล้วเชียว แคไปขายสร้อยคอเปลือกหอยไม่ทำให้เจ้าตื่นเต้น
ขนาดนี้หรอก”

หนุ่มๆ จากหมู่บ้านชายทะเลห้าคน ปีนขึ้นไปนั่งบนเกวียนไม้เก่าแก่
ที่เทียมไว้กับลาสี่เท้าตัวหนึ่ง โดยมีอะห์เม็ด กาวาซซึ่งเป็นลูกชายของเจ้าของ
เรื่องมไข่มุกลำหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นผู้บังคับเกวียน โดยปล่อยให้เพื่อนๆ อีกสี่คน
นั่งชดและเบียดกันบนกระบะหลังที่เปิดโล่ง

เสียงล้อไม้และกระบะเกวียนดังเอี๊ยดอ๊าด สอดประสานกับทุกจังหวะ
ที่เกวียนไม้เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าบนเส้นทางดินแข็งที่เป็นเนินสูง
จากหมู่บ้านของพวกเขาที่มุ่งเข้าสู่ตลาดใหญ่ใจกลางนครมาดาณี เมืองหลวงของ
อาณาจักรบันดาร์ บาหลีราน

ซัลมานยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อที่ไหลรินออกมาจากบริเวณหน้าผากอย่าง
ไม่ลดละ อดรู้สึกชอบคุณกระแสนลมบางๆ ที่พัดผ่านมาเป็นระยะๆ ร่มเงาจาก
ต้นอินทผลัม และต้นไม้ใบเขียวที่สูงตระหง่านที่เรียงรายสองข้างทาง พลางรู้สึก
โชคดีที่พวกเขาออกเดินทางจากหมู่บ้านกันแต่เช้าตรู่ เพราะไม่เช่นนั้น หากเจอ
แดดของช่วงสายๆ กว่าจะไปถึงตลาด พวกเขาคงโดนความร้อนเผาผลาญ

จนหมดแรงไปตามๆ กันเป็นแน่แท้

“อะห์เม็ต...ลาเจ้าไปเร็วกว่านี้ไม่ได้แล้วหรือไง” อาลีตะโกนแซวมาจากด้านหลัง ทำให้เพื่อนๆ ออดหัวเราะอย่างครื้นเครงไม่ได้

“ก็ดูพวกเจ้าแต่ละคนสิ ตัวใหญ่อย่างกับอะไรดี” ผู้นั่งกุมเกวียนหันไปตะโกนตอบด้วยสีหน้าที่ไม่นึกสนุกเท่าไรที่โดนต่อว่าต่อขาน “นี่ข้าออกจะสงสารลาของข้าด้วยซ้ำไป”

“จั้นเจ้าก็ลงไปลากเกวียนแทนมันเลยสิ” นาจิบ ซาอิบหนุ่มจากหมู่บ้านใกล้เคียง ซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับซัลมาน วาลิด และอาลี แซวต่ออย่างนึกสนุก ทำให้เพื่อนๆ หัวเราะกันเสียงดัง

อะห์เม็ตหันขวับกลับมามองผู้พูดอย่างหัวเสีย

“ข้าว่า...เจ้าปากดีนักก็ลงมาลากเกวียนเองดีกว่า” ลูกชายเจ้าของเรือโต้ตอบอย่างหยุดหยัด “ดูซิว่าเจ้าจะมีแรงเยอะจริงหรือเปล่า หรือว่าแค่อ้วนอย่างเดียว”

“ซินยังเดินทางอย่างอึดอาดยัดยาดเช่นนี้ มีหวังได้โดนพวกโจรของเบย์ฮานมาปล้นเอาไม่รู้ด้วยนะ” นาจิบกล่าวเบี่ยงเบนประเด็นอย่างที่เล่นที่จริง

“พูดเป็นเล่นไปได้” วาลิดต่อว่าด้วยน้ำเสียงที่สะท้อนความประหม่าพลางหันไปมองตามพุ่มไม้รอบกายอย่างไม่ค่อยวางใจ “เดี๋ยวเกิดได้เจอเบย์ฮานและพวกของมันขึ้นมาจริงๆ จะหัวเราะไม่ออก”

“เจ้าจะไปกลัวเบย์ฮานปล้นทำไม ในเมื่อพวกเราไม่มีของมีค่าอะไรเลยดีไม่ดีหากพวกมันเห็นสร้อยคอเปลือกหอยที่อะห์เม็ตตั้งใจจะเอาไปขายในเมือง พวกมันอาจสมเพชพวกเราและให้เงินพวกเราด้วยซ้ำไป” อาลีไม่วายแหวะผู้ทำหน้าที่บังคับเกวียนอย่างนึกสนุก ทำให้เพื่อนๆ หัวเราะร่วนอย่างสนุกสนานและอารมณ์ดี

“เอาน่า อีกเดี๋ยวก็คงถึงแล้วแหละ คงไม่มีอะไรหรอก” ซัลมานเอ่ยขึ้นอย่างพยายามแก้ไขสถานการณ์ และยื่นมือข้างหนึ่งไปบีบขาของอะห์เม็ตอย่างให้กำลังใจ

“ขึ้นไปด้วยความเร็วขนาดนี้ ข้าว่าเย็นนี้ก็คงยังไม่ถึง” อาลีไม่วายกระซิบแหวต่อ

“เข้าไต่ยีนนะ” อะห์เหม็ดตวาดมาจากด้านหน้าทำให้มองเพื่อนทั้งห้าคนหัวเราะร่วมกันเสียงดังอย่างครืนเครง

แม้ว่าซัลมานจะเคยเข้ามาเที่ยวในเมืองหลวงแล้วหลายครั้ง แต่กระนั้นทุกครั้งที่ผ่านมาประตูใหญ่เข้าไปด้านในก็ยังอดรู้สึกตื่นเต้นและตื่นตาตื่นใจไม่ได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะกำแพงเมืองกว้างใหญ่ที่ก่อด้วยหินก้อนโตที่แม้จะมีอายุมากกว่าเขาหลายชั่วคนแล้ว แต่ก็ยังคงดูแข็งแรงและมั่นคง หรือบ้านช่องห้องหับในตัวเมืองนั้นดูเป็นเรื่องเป็นราวและมีความเป็นบ้านมากกว่ากระท่อมไม้ที่มุงหลังคาด้วยใบอินทผลัมเหมือนในหมู่บ้านชาวทะเลของพวกเขา

ซุคใหญ่ของนครมาดานี เป็นลานกว้างที่ตั้งอยู่กลางในเมือง พื้นถนนปูด้วยหินก้อนเล็กๆ และรอบด้านรายล้อมด้วยทางเดินแคบๆ ที่อัดแน่นด้วยร้านรวงมากมายบริเวณสองข้างทาง ตั้งแต่ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายเครื่องเทศ ร้านขายผลไม้ ไปจนถึงร้านอาหารและร้านน้ำชา โดยในวันศุกร์และเสาร์ พื้นที่โล่งกว้างของซุคจะถูกแปรสภาพให้กลายเป็นตลาดนัดที่ใครใคร่จะขายก็ต้องแย่งกันมาจับจองพื้นที่กันแต่เช้าตรู่ ใครใคร่จะซื้อก็มาซื้อหาจับจ่ายข้าวของต่างๆ ได้ทั้งวัน

ในวงด้านนอกก่อนจะถึงซุค เป็นตึกรามบ้านช่องที่กระจุกตัวกันอยู่แทบทุกสารทิศ และบนเนินเขา อัล อัคบาร์ ที่อยู่ทางตอนเหนือของเมือง ก็สามารถมองเห็นเงาของพระราชวังอันอลังการของสุลต่านอับบาส ที่สร้างด้วยหินอ่อนสีขาวได้อย่างชัดเจน ซึ่งในช่วงเช้าเช่นนี้ แสงอาทิตย์สีสดใสที่ส่องลงมาจากฟากฟ้าก็ทำให้พระราชวังแลดูตระการตายิ่งขึ้น

“อ๊า ถึงแล้ว” อะห์เหม็ดหันมาตะโกนบอกพรรคพวก ในขณะที่บังคับลาให้มาหยุดตรงบริเวณที่ถูกจัดสรรไว้สำหรับฝากม้าและเกวียนของเหล่านักเดินทาง และพ่อค้าจากต่างเมือง

หนุ่มๆ ชาวทะเลทั้งสี่คนกระโดดลงมาจากกระบะหลังอย่างไม่รีรอ และพากันยึดเส้นยึดสายด้วยความเมื่อยล้า ในขณะที่อะห์เหม็ดนำลาไปผูกไว้กับเสาไม้ที่ว่าง

“ไปกันเถอะ” ลูกชายกับต้นเรือบอกอย่างตื่นเต้นเมื่อเดินมาสมทบกับ

เพื่อนๆ โดยไม่ลืมที่จะถือถุงผ้าสีดำที่บรรจุเครื่องประดับที่ทำจากเปลือกหอย ที่เขาช่วยกันกับแม่ทำขึ้นมาตั้งแต่กลับขึ้นฝั่งมา ติดมือไปด้วย

วาฬติดคอซัลมานเดินตามเพื่อนๆ ไปบนทางเดินแคบๆ และพูดคุยกันสนุกสนานถึงเรื่องราวต่างๆ ในขณะที่รอบด้านเริ่มมีผู้คนเดินจับจ่ายใช้สอยอย่างขวักไขว่มากยิ่งขึ้นเมื่อใกล้จะถึงซุก

“จะเอาyingงกันต่อ” อาลีหันมาถามอะห์เม็ดด้วยแววตาและสีหน้าที่มีเลศนัย

“ข้าต้องรีบไปจองพื้นที่ขายของ แล้วพวกเจ้าก็ช่วยข้าขายing” น้ำเสียงของอะห์เม็ดสะท้อนความแปลกใจในที่

“ข้าว่าเจ้าไปจองพื้นที่ขายของ แล้วก็ขายของไปคนเดียวเถอะ เดี่ยวพวกข้าจะไปแอบเหล่สาวๆ ดีกว่า” อาลีบอก และยิ้มทราอย่างมีความสุข

“ข้าเห็นด้วย” วาฬและนาจีรีบเสริมอย่างแทบจะพร้อมเพรียงกัน ด้วยสีหน้าที่บ่งบอกถึงความตื่นเต็น

“อะไรกัน พวกนี้” อะห์เม็ดดูทานอย่างหัวเสีย แต่ก็คาดการณ์อยู่แล้วว่าคงจะต้องเจอสถานการณ์เช่นนี้เข้า “เอาเถอะ ینگก็ตามสบายแล้วกัน ว่าแต่เจ้าละซัลมาน”

นังมไข่มุกหนุ่มหน้าตาคมเข้ม เจ้าของชื่อยีนึงไปครุ่นหนึ่งอย่างครุ่นคิด และหันไปมองทางผู้ถาม และเพื่อนๆ อีกสามคนที่ยีนึงยิ้มหวานและพยักหน้า ลึนรอกคอยกับคำตอบอย่างระริกระรี่

“เดี๋ยวข้าไปช่วยอะห์เม็ดขายของดีกว่า” ซัลมานบอกในที่สุด ทำให้ผู้ถูกเลือกยิ้มกว้างอย่างดีใจ ในขณะที่เพื่อนๆ ที่เหลือหน้าเงื่อนไป โดยวาฬดีสายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อคำตอบของเพื่อนรัก และเดินเข้าไปโอบกอดบ่าของซัลมาน พยายามพูดโน้มน้าวให้เพื่อนรักพิจารณาอีกครั้ง

“งั้นเอาเป็นว่า...กลับมาเจอกันตรงนี้ตอนพลบค่ำแล้วกันนะ” อะห์เม็ดรีบกล่าวรวบรัดตัดตอน และเดินเข้าไปแยกซัลมานกับวาฬออกจากกันทันที

“ไม่เปลี่ยนใจแน่นอน” วาฬตะโกนถามตามหลังมา เมื่อซัลมานและอะห์เม็ดเดินมุ่งหน้าไปทางตลาดได้ระยะหนึ่งแล้ว

ซัลมานหันมาสายหน้า ยิ้มกว้างและโบกมืออำลาแทนคำตอบ

ณ พระราชวังของสุลต่านอับบาส แห่งบันดาร์ บาหลีราน

อิสตรีนางหนึ่งผู้สูงส่งและมีรูปโฉมสวยงาม สวมใส่อาภรณ์หรูหรา เคลื่อนกายอย่างอ่อนช้อยในสวนหย่อมของพระราชวังที่กุหลาบสีแดงนั้บร้อยๆ ดอกพากันส่งกลิ่นหอมหวาน ก่อนจะหันหน้ากลับไปมองทางชายหนุ่มผิวทองแดง รูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาคมคาย ที่เป็นองครักษ์ส่วนพระองค์

“ราชิด...วันนี้วันเสาร์แล้วนี่ เตี้ยวป่าๆ เราออกไปเดินเล่นที่ซुकกันเถอะ” เจ้าหญิงเมย์ซานกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สดใส พลังมองดูคู่สนทนาด้วยสายตาที่เป็นมิตร

“พะยะค่ะ” พันตรีหนุ่มโค้งรับ แม้ในใจจะท้วงท้วงว่าสถานการณ์ที่กลุ่มโจรของเบย์ฮานออกมาสร้างความปั่นป่วนอย่างยามใจมากขึ้นในทุกวันนี้ อาจไม่ใช่ช่วงเวลาที่เหมาะสมนักที่จะพาเจ้าหญิงเมย์ซานออกไปเสี่ยง แต่กระนั้นเขาก็อดที่จะแอบยิ้มบางๆ อย่างมีความสุขไม่ได้

“แล้วจิวานว่างหรือไม่” พระธิดาของสุลต่านอับบาส แห่งบันดาร์ บาหลีราน ถามถึงพระสหายคนสนิทซึ่งเป็นน้องสาวขององครักษ์หนุ่ม “เตี้ยวท่านให้คนไปชวนนางไปเดินเล่นกับข้าด้วยนะ”

๗

แกงพว

หญิงสาวรูปร่างผอมบางและสูงสง่าในเครื่องแต่งกายที่ทำมาจากผ้าเนื้อดีสีสวยงามที่ราบเรียบแต่ก็สะท้อนความหรูหรา ริมแรงผีเท้าก้าวผ่านโถงทางเดินที่โล่งกว้างของคฤหาสน์ใหญ่ของพ่อค้าไข่มุกผู้ร่ำรวย มุ่งหน้าไปยังบริเวณห้องพักที่ซ่อนตัวอยู่ด้านใน ซึ่งนอกจากจะเป็นบริเวณห้องนอนของบรรดาคณริบใช้แล้ว ยังมีห้องหนึ่งซึ่งเป็นของผู้ที่เธอกำลังตามหาอยู่

“มัจจุสูลาร์” จีวานซานเรียก เมื่อเปิดประตูยื่นหน้าเข้าไปมองภายในห้องแล้วไม่พบใคร “มัจจุสูลาร์”

จีวานขมวดคิ้วเมื่อตระหนักว่าผู้ที่เธอกำลังตามหาอยู่ไม่ได้ผู้นั้น

ลูกสาวของพ่อค้าไข่มุกผู้ร่ำรวยถอนหายใจเบาๆ ก่อนที่สีหน้าจะสะท้อนความร้อใจ และรีบหันหน้าเดินไปยังบริเวณห้องครัวในทันที เพราะมัจจุสูลาร์มักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่นั่น

“คุณหนู” เสียงของหญิงสูงอายุคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่บนพื้นดินร้องทักด้วยความแปลกใจ และรีบยันกายยืนขึ้นทำความเคารพลูกสาวของเจ้านาย เมื่อจีวานก้าวเข้าไปในบริเวณห้องครัว “มีอะไรให้รับใช้หรือคะ”

“ราบาบ...เจ้าเห็นมัจจุสูลาร์หรือเปล่า” จีวานถาม พลางกวาดสายตาไป

รอบๆ ห้องกว้างที่หญิงสาวทักเจ็ดคนที่กำลัง่วนทำงานอยู่ต่างหันมาทำความเคารพเธออย่างพร้อมเพรียงกัน

“เมื่อเช้านางมาช่วยพวกข้าทำอาหารตามปกติ แต่เห็นมีเปรยๆ ว่าตอนบ่ายจะออกไปขี่ม้าเล่นนะค่ะ” ราชบถกล่าวเสียงอ่อยราวเกรงว่าข้อมูลดังกล่าวจะทำให้มัจจุลาห์ประสบปัญหา เพราะตระหนักดีว่าธรรมเนียมชีวิตของมัจจุลาห์ก็ยุ่งยากและลำบากมากอยู่แล้ว “ไม่ทราบคุณหนูมีอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“อ้อ เปล่าหรอก” จีวานส่ายหน้าในที่สุด “พอดีพี่ราชบถส่งคนมาบอกให้ข้าเตรียมพร้อมไปเดินเล่นกับเจ้าหญิงเมย์ซ่าน ข้าก็กะจะพามัจจุลาห์ไปด้วยเท่านั้นเอง แต่เมื่อนางไม่อยู่ก็ไม่ใช่ไร”

ว่าแล้วหญิงสาวที่สวยสง่าก็หันหลังและเดินออกไปจากบริเวณห้องครัวแห่งนั้นในทันที

ซัลมานช่วยอะห์เหม็ดจับจอบพื้นที่ในซุค และวางผ้าผืนหนึ่งลงบนพื้น ก่อนที่จะเรียงเครื่องประดับฝีมือของลูกชายเจ้าของเรือลงบนผ้าผืนดังกล่าว

“นี่เจ้าทำเองจริงๆ เหนอ” ซัลมานถาม พลังทหีบสร้อยคอเส้นหนึ่งขึ้นมาพินิจพิจารณา

“ข้าก็ช่วยกันกับแม่ทำนะ” อะห์เหม็ดตอบด้วยน้ำเสียงเขินๆ “ทำไมเหนอ”

“ข้าว่ามันสวยดี” นักงมไข่มุกหนุ่มเอ่ยชมอย่างจริงจัง “หากวันนี้ขายดีไว้ข้าจะขอไปเก็บเปลือกหอยมาทำเป็นเครื่องประดับขายกับเจ้าด้วยได้ไหม”

“ได้สิ” คู่สนทนายิ้มกว้างและกล่าวอย่างกระตือรือร้น ในขณะที่ซัลมานพยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

“เชิญชมก่อนได้ครับ” เสียงของอะห์เหม็ดจุดซัลมานจากห้วงภวังค์ ทำให้เขาเห็นว่ามัจจุลาห์สองสามคนที่กำลังเดินผ่านไป

ซัลมานยืนตัวลุกขึ้นยืน และเดินอ้อมแผงเบาะดินไปยืนอยู่ข้างอะห์เหม็ดและเริ่มช่วยเพื่อนตะโกนเรียกลูกค้าอย่างขะมักเขม้น

ม้าตัวใหญ่สีน้ำตาลไหม้เปลี่ยนจังหวะมาเป็นวิงทะยานเต็มฝีเท้าอย่างเต็มใจ ทันทันที่ได้รับสัญญาณคำสั่งจากผู้ที่นั่งอยู่บนหลังของมัน เมื่อก้าวพ้นเขต

กำแพงเมือง

หญิงสาวที่นั่งอยู่บนหลังม้าสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ และปล่อยให้สายลมวิ่งเข้ามาปะทะใบหน้า รู้สึกอิมเมและมีมีความสุขกับอิสราภาพ และนึกขอบคุณพระเจ้าว่า ไม่ว่าเธอจะต้องอึดอัดหรือเหนื่อยล้ากับการอยู่ในคฤหาสน์ของพ่อคาร์มขนาดไหน แต่อย่างน้อยๆ เธอก็ยังพอมีการขี่ม้าที่สามารถช่วยให้เธอหลบหนีและหลุดพ้นจากโซ่ตรวนของชีวิตประจำวันที่รวดเร็วและเปี่ยมไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจได้

หากเธอเลือกได้ หญิงสาวก็อยากที่จะควมม้าไปกลางทะเลทรายเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย และอยากหายไปพร้อมกับดวงอาทิตย์ที่ลับขอบฟ้าให้รู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย เพราะไม่ว่าอย่างไร ก็คงไม่มีใครจะมาสนใจ ใส่ใจ หรือเป็นเดือดเป็นร้อนเป็นห่วงเป็นใยอย่างแน่นอน

หญิงสาวรูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำเข้ม แม้มริมฝีปากแน่นและหลับตานิ่งพยายามระงับไม่ให้หยาดน้ำตาที่กำลังก่อตัวอยู่ที่ขอบตารินไหลออกมา แต่เพียงครู่เดียว มัจจุสลาห์ก็ต้องยอมรับความปราชัยและปล่อยให้หยาดน้ำตาแห่งความคับแค้นอึดอัดใจเม็ดโตร่วงหล่นลงมาอาบสองแก้ม ก่อนที่จะกระชับมือจับสายบังเหียนหนังแน่น และตัวดำนกลงแรงๆ สั่งการให้ฐิริยา ม้าคู่ใจของเธอพุ่งทะยานไปข้างหน้าต่อไป ภายใต้ไอแดดที่แผดเผา

“วันนี้ร้านเยอะดีเหมือนกันนะ” เจ้าหญิงเมย์ซานหันมาพูดกับสหายที่เธอกำลังคล้องแขนเดินเล่นในตลาดอย่างมีความสุข โดยมีพันธมิตรราชิดและองครักษ์อีกสองสามคนเดินตามอยู่ข้างหลังไม่กี่ก้าว

“เพคะ” จีวาน บุตรสาวของพ่อค้าไข่มุกที่ยิ่งใหญ่แห่งบันดาร์ บำหรานรับคำ

“จีวาน เราบอกก็ครั้งแล้วว่าเวลาอยู่ด้วยกันเองอย่างนี้ ไม่ต้องใช้ราชาศัพท์กับเรา”

หญิงสาวผู้เป็นน้องสาวขององครักษ์ส่วนพระองค์ของเจ้าหญิงเมย์ซานโค้งศีรษะรับอย่างอ่อนน้อม

“เราได้ข่าวว่าพันธมิตรโอคอนเนลแวะไปที่บ้านของเจ้าด้วย” พระธิดาของ

สุลต่านอับบาส แห่งบันดาร์ บารุราน เอนศิระชะมาใกล้กับสหาย และถามต่อ
ด้วยน้ำเสียงกระซิบกระซาบ “เจ้าได้เห็นหน้าเขาหรือเปล่า”

จีวานยิ้มเขินๆ ครู่หนึ่ง

“เห็นพะยะค่ะ”

“แล้วเป็นอย่างไรบ้าง เจ้าคิดว่าหน้าตาของเขาหล่อเหลาเหมือนกับที่เรา
เคยบอกเจ้าหรือเปล่า” เจ้าหญิงเมย์ซานรีบซัก และอมยิ้มเมื่อเห็นสีแดงระเรื่อ
แห่งความเขินอายปรากฏขึ้นบนใบหน้าหวาน

อิสตรีทั้งสองเดินพูดคุยกะเช้าเข้าเหย้ากันอย่างสนิทสนมต่อไป โดย
มีนายทหารหนุ่มหน้าเข้มเดินทิ้งระยะอยู่ด้านหลัง

ราชิดกวาดสายตามองดูความเป็นไปรอบกายเพื่อที่จะตรวจตราดูว่ามีใคร
หรืออะไรที่ผิดปกติบ้างหรือไม่ ก่อนที่จะหันมามองดูหญิงสาวทั้งสองคนที่เดิน
อยู่เบื้องหน้าเขา และรู้สึกราวหัวใจของเขาอบอุ่นทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้กับเจ้าหญิง
เมย์ซาน และแม้จะตระหนักดีว่าพระองค์สูงส่งเกินเอื้อมสำหรับนายทหาร
ธรรมดาที่มาจากครอบครัวพ่อค้าอย่างเขา แต่เขาก็ยังยินดีที่จะอยู่รับใช้ถวาย
ชีวิตให้แก่เจ้าหญิงเมย์ซานตลอดไป

ทั้งๆ ที่มีธุรกิจด้านช่างไม้ของตระกูลที่เขาสามารถรับช่วงต่อจากบิดาได้
แทบจะในทันที แต่ราชิดก็รู้ตัวดีว่าเขาเป็นคนใจร้อน คงไม่มีกะจิตกะใจมานั่ง
ปอกเปลือกไม้ทุกวันแล้ววันเล่า เขาจึงเลือกที่จะรับราชการทหาร ซึ่งแม้ในตอน
แรกจะทำให้บิดาออกจะผิดหวังและไม่พอใจ แต่เมื่อเขาสามารถพิสูจน์ฝีมือและ
ความสามารถในการต่อสู้ด้วยการออกรบกับโจรสลัดและชาวเผ่าเบดูอินที่ยัง
ไม่สวามิภักดิ์กับสุลต่านอับบาส จนได้รับการเลื่อนขั้นอย่างรวดเร็ว ก็ทำให้บิดา
พอจะรับในการตัดสินใจของเขาได้มากขึ้น

และเมื่อเขาถูกคัดเลือกให้มาเป็นองครักษ์ส่วนพระองค์ของเจ้าหญิงเมย์ซาน
ก็ทำให้บิดาสบายใจมากขึ้น เพราะมันหมายความว่าเขาไม่ต้องออกไปเสี่ยงชีวิต
สู้รบอีกต่อไป ซึ่งราชิดค่อนข้างจะมั่นใจว่าบิดาของเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการ
ตัดสินใจของเจ้าหญิงเมย์ซาน เพราะคงขอให้จีวานใช้ความสนิทสนมในฐานะ
สหายแนะนำให้เจ้าหญิงเมย์ซานเลือกเขาเป็นองครักษ์อย่างแน่นอน

ซึ่งแม้ช่วงแรกเขาออกจะหงุดหงิดและรู้สึกงุ่นง่านเหมือนนกที่ถูกเด็ดปีก

และจับขังใส่กรง แต่เมื่อได้มีโอกาสรับใช้และใกล้ชิดกับเจ้าหญิงเมย์ซานมากขึ้น เขาก็เลิกคิดถึงการต่อสู้ และเริ่มมีความสุขกับการปกป้องและดูแลความปลอดภัยของพระธิดาของสุลต่าน จนระยะหลังๆ เขาเริ่มพบว่าตัวเองแอบคิดถึงเจ้าหญิงเมย์ซานทุกครั้งที่ต้องห่างกัน จนเขาต้องคอยห้ามปรามและเตือนตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าเขาเป็นเพียงองครักษ์ของเจ้าหญิง...

และชีวิตนี้ก็คงเป็นได้แค่นั้น

“อ๊ะ... ตรงนั้นทำไมมีคนมุงกันเยอะแยะเลย” พระธิดาของสุลต่าน อับบาส แห่งบันดาร์ บาห์ราน อุทานด้วยความสนใจ

“นั่นสิเพคะ” จีวานชมวดคิ้ว พยายามเพ่งมองดูว่าร้านดังกล่าวขายอะไร ก่อนที่จะเดินตามแรงจูงใจของเพื่อนผู้สูงศักดิ์ไปข้างหน้า โดยมีพี่ชายของเธอและทหารหนุ่มอีกสองสามคนเดินตามไปติดๆ

ประชาชนที่กำลังซื้อหาจับจ่ายข้าวของอยู่ต่างหยุดนิ่งอยู่กับที่ และโค้งหรือแสดงความเคารพให้แก่เจ้าหญิงเมย์ซาน ด้วยความเคารพและชื่นชมในกิริยามารยาทอันงดงามและอัธยาศัยอันดีที่มักมาเยี่ยมชมความเป็นไปในตลาดด้วยตัวเธอเองแทบทุกสัปดาห์

เมื่อจีวานเคลื่อนกายเข้าไปใกล้กับฝูงชนที่กำลังมุงดูสินค้าบางอย่างอยู่ เธอก็พบว่าผู้คนเหล่านั้นเป็นผู้หญิงแทบทั้งสิ้น จึงพอคาดคะเนได้ว่า หากร้านดังกล่าวไม่ได้ขายน้ำหอม ก็คงต้องเป็นเครื่องประดับ

และเธอก็คาดเดาไม่ผิด เมื่อฝูงชนที่ยืนออกันอยู่หน้าแผงแบกะดิน เคลื่อนตัวออกอย่างรวดเร็ว เมื่อตระหนักว่าเจ้าหญิงเมย์ซานมาเยี่ยมชมสินค้าด้วย ทำให้เสียงพูดคุยที่เปี่ยมไปด้วยความตื่นเต้นและมีชีวิตชีวก่อนหน้านี้ เงียบส่งดังลงในทันที

จีวานทอดสายตามองดูเครื่องประดับที่ทำจากเปลือกหอยที่วางขายอยู่ แล้วก็อดชื่นชมความสวยงามที่เรียบง่ายและการออกแบบที่แปลกตาไม่ได้ เธอจึงไม่รีรอที่จะหลุดกายลงไปในร่องเข้าอยู่ข้างเจ้าหญิงเมย์ซานที่กำลังยื่นมือไปหยิบสร้อยคอเส้นหนึ่งขึ้นมาดู

ซัลมานแปลกใจเล็กน้อย เมื่อเห็นฝูงชนที่ยืนออกอยู่หน้าแผงกระจายตัว

ออกจากกัน และเปิดเป็นช่องว่างตรงกลางให้หญิงสาวผู้ที่มีรูปร่างสูงสง่าในชุดเสื้อผ้าเนื้อดีหรูหรา ย่อกายลงดูสร้อยคอของอะห์เม็ด ซึ่งพอทำให้ซัลมานเข้าใจได้ไม่ยากว่าหญิงสาวผู้นั้นจะต้องเป็นผู้สูงศักดิ์อย่างแน่นอน โดยเฉพาะเมื่อเขาสังเกตเห็นทหารสามสี่คนที่ยืนควบคุมฝูงชนอยู่ โดยมีนายทหารหน้าเข้มคนหนึ่งกำลังทอดสายตามองอิสตรีผู้ที่กำลังดูสร้อยคออยู่ ด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความห่วงใยและอาทร

นังมไม่มุ๊กหน่มนึ่งอั้งไปอย่างทำอะไรไม่ถูก จึงหันไปมองทางอะห์เม็ด แต่ก็พบว่าเพื่อนก็หนึ่งงันไปด้วยความตกใจเช่นกัน

“เชิญชมสร้อยคอก่อนสิครับ” ซัลมานตัดสินใจรวบรวมความกล้าเอ่ยออกไป

“ระมัดระวังคำพูดหน่อย พ่อค้า...นี่คือเจ้าหญิงเมย์ซาน พระธิดาแห่งสุลต่านอับบาส แห่งบันดาร์ บาห์ราน” นายทหารหน้าเข้มกล่าวเสียงดู

“ไม่เป็นไรหรอก พันตรีราชิด” หญิงสาวผู้สูงศักดิ์ยกมือขึ้นปรามและหันมายิ้มให้พ่อค้าหนุ่มทั้งสองด้วยความเข้าใจ

“ขอบคุณ...เอ้อ ขอพระทัยฝ่าบาท ข้าพเจ้ามีนามว่าซัลมาน และนี่สหายของข้าพเจ้าชื่ออะห์เม็ด ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์เครื่องประดับเหล่านี้” ซัลมานกล่าวตะกุกตะกัก ผิดๆ ถูกๆ อย่างลนลานด้วยความประหม่า แต่ก็ยิ้มกว้างให้แก่เจ้าหญิงอย่างจริงใจ โดยที่สังเกตเห็นได้ว่านายทหารหนุ่มยื่นสายหน้าอย่างไม่พอใจกับคำพูดและท่าทางของเขาสักเท่าไร

ทันใดนั้น ซัลมานก็รู้สึกราวตัวเองต้องนึ่งอั้งไปอีกครั้ง และอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง เมื่อเห็นหญิงสาวผู้สวยสง่าอีกนางหนึ่งหย่อนกายนั่งย่อเข่าลงข้างๆ เจ้าหญิงเมย์ซาน

นังมไม่มุ๊กหน่มรู้สึกราวกับผิวสีน้ำผึ้งที่นวลเนียน และไปหน้าที่คมเข้มของหญิงสาวที่กำลังพูดคุยกับเจ้าหญิงอย่างสนิทสนม ทำให้เขาไม่สามารถละสายตาจากใบหน้าของเธอราวต้องมนตร์ และกำลังทำให้หัวใจของเขาเต้นระรัวด้วยความตื่นเต้นจนอกแทบจะระเบิดเลยทีเดียวน